

“Ne kauliņa!”

Foto - E. Gabranovs

Uzvar visi. Sieviešu grupā uzvaras laurus plūca Laura Saulīte, aiz sevis atstājot Elzu Tutīņu un Agnetu Indriku. Viriešu grupā: 1.vietā – Andris Voicišs, 2. – Ināris Saulītis, 3. – Jānis Čakāns. Bērnu grupā labākie: Sandis Truhanovs, Oskars Mačs un Toms Sārtaputns.

Edgars Gabranovs

Ja makšķerniekiem laba loma vēlējums ir: “Ne asakas”, tad dambretes spēlētājiem, kā pieļauj Rugāju tautas nama vadītāja Gunta Grigāne, varētu būt: “Ne kauliņa!” “Uzvar tas, kurš iegūst visus kauliņus,” jokoja viņa, sestdien atklājot dambretes spēles turnīru Rugājos.

G. Grigāne priecājās, ka dambretes spēle joprojām ir iecienīta, par ko, viņasprāt, liecināja spēlētāju skaits: “26 dalībnieki nav maz. Tāpat gandarī, ka Biruta Saulīte, kas ir dambretes spēles turnīru krustmāte Rugājos, sportistus iepriecināja ar pašgatavotām gardām biežpiena bumbiņām. Tā ir Saulīšu ģimenes iniciatīva.” Kultūras darba organizatore ir pārliecināta, ka dambretes spēle attīsta loģisko domāšanu: “Tas nodar dzīvē, kad jādoma vairāki gājieni uz priekšu. Vai bērniem ir asaras, kad piedzīvo zaudējumu? Par to vienmēr padomājam, tāpēc visi dalībnieki saņem diplomus. Piemēram, šodien spēlēs divi piecgadnieki. Saņemot medaļas, viņiem šķitīs, ka ir uzvarētāji.” Viņai piekrīt Laura Saulīte ar tēti Ināri, kuri priecājās, ka turnīrā piedalās tik daudz bērnu: “Teiksim atklāti, šādas sacensības ir vajadzīgas, lai bērniem

ir iespēja izpausties.” Jāpiebilst, ka meita ar tēvu cīnās, tā teikt, pa istam. “Kurš uzvar? Reizēm tēti uzvaru biežāk. Tad viņam jāņem rokās planšete un jātrenējas,” atklāja Laura. Viņasprāt, dambrete attīsta kritisko domāšanu, mudina veidot savu spēles stratēģiju. Savukārt Ināris atgādināja, ka katrā spēlē ir gan zaudētājs, gan uzvarētājs: “Jo vairāk spēlēsi, jo lielākas izredzes vinnēt.”

16 bērnu uz turnīru atveda Balvu sākumskolas dambretes pulciņa “Domāt prieks” pedagoģe Žanna Ivanova, pavēstot, ka šogad vēl strādā ar bērnu grupiņu bērnuudārzā “Sienāzītis”, no kuras atbraukuši divi audzēkņi. Žanna spriež, ka bērnu ar dambretes spēles noslēpumiem vajadzētu iepazīstināt no 5 gadu vecuma: “Protams, no sākuma jāiemācās spēles noteikumi, ik mirkli atgādinot: “Nesteidzieties, apdomājiet katru gājieni.” Tāpat jāatgādina, ka pirms katras spēles un pēc spēles pretiniekam ir jāpasniedz roka un jāspēlē godīgi. Turnīri Rugājos bērniem ļoti patīk, jo visi saņem apbalvojumus. Tas ir lielisks stimuls turpināt treniņus. Pērn spēlējām arī Viļakā un Gulbenē. Kā veicās kaimiņnovadā? Izcīnījām 1. un 2.vietu.”

*Turpinājums 10.lpp.

Nākamajā
Padugunī

● **Kā vērtējat ASV prezidenta aktivitātes ārpolitikā?**
Viedokļi

● **Tiekas hokeja entuziasti**
Turnīrs Balvos

Dainis Īvāns viesojas Viļakā

Pirmdien Viļakas kultūras namā ciemojās Latvijas Tautas frontes pirmais priekšsēdis Dainis Īvāns, kurš dalījās atmiņās par barikāžu laiku.

Aicina neuzķerties uz reklāmām

Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (PTAC) brīdina patērētājus par Latvijas medijos izplatītām krāpnieciskām reklāmām, kurās, izmantojot maldinošus virsrakstus, sabiedrībā pazīstamu cilvēku attēlus, viltotus mediju noformējumus un emocionāli uzrunājošus attēlus, tiek solīti augsti un garantēti pasīvie ienākumi, tostarp tūkstošiem eiro mēnesī bez riska un bez pieredzes. Šie krāpnieciskie piedāvājumi nereti tiek izplatīti maksas reklāmu veidā meklētājprogrammās, kur reklāmu izvietojums un vizuālais noformējums pirmšķietami rada iespaidu par uzticamu informācijas

Īsziņas

avotu vai ziņu publikāciju. Šajās reklāmās krāpnieki imitē Latvijas ziņu portālu un televīzijas raidījumu dizainu, radot nepamatotu iespaidu par informācijas uzticamību.

Ministrs apmeklē mūspusi

24.janvārī klimata un enerģētikas ministrs Kaspars Melnis kopā ar “Velku biedrības” projektu vadītāju Tamāru Šabazovu apmeklēja daudz bērnu ģimenes Balvu novadā, lai klātienē iepazītos ar ģimeņu ikdienas izaicinājumiem un sniegtu praktisku atbalstu.

Noskaidros uzvarētājus

31.janvārī un 1.februārī Balvu sākumskolā noskaidros Balvu novada atklātā telpu futbola čempionāta uzvarētājus. Sacensību sākums plkst. 10.00.

Vārds žurnālistam

Artūrs Ločmelis

Vienmēr priecājos, ka esmu dzimis Latvijā. Protams, jebkuras citas valsts pilsonis savu dzimteni uzskata par skaistāko un paša Dieva izredzēto, bet man zeme, kurā dzīvoju, cilvēki, ar kuriem ikdienā tiekos, un daba ar četriem izteiktiem gadalaikiem, kas ne visos pasaules nostūros sastopama, patiešām šķiet visīpašākā. Tomēr, ja savu valsti allaž ir iespēja kaut uz mirkli atstāt un doties laimes meklējumos citviet, savas dzimtas zemes atrašanās vietu pamainīt gan nav iespējams. Latvija ir neliela Eiropas valsts, kura vienmēr bijusi izvēles priekšā – lūkot austrumu vai rietumu virzienā. Mēs dodamies uz rietumu pusi, un tas arī saprotams, jo lielvara, kas atrodas austrumos, mūs vēsturiski ļoti daudz sāpinājusi un atstājusi neizdzēšamas rētas. Tomēr brīdī, kad vēlme pēc miera ir tik liela un tepat netālu austrumu kaimiņš līdz asinīm plosa citu Eiropas valsti, izteiktas autokrātisma iezīmes uz starptautiskās arēnas sāk demonstrēt rietumu lielvara, ar kuru esam sabiedrotie. ASV prezidenta Donalda Trampa lēmumu par iebrukšanu Venecuēlā, šis valsts vadītāja un viņa sievas faktisku nolaupīšanu un ieslodzīšanu Ņujorkas cietumā, kuri, kā izteikusies ASV ģenerālprokurore, drīzumā piedzīvos pilnīgu amerikāņu tieslietu spēku uz amerikāņu zemes, nevar vērtēt nekā citādi, kā klaju starptautisko tiesību pārkāpumu. Savukārt vēlme nopirkt vai ar militāriem manevriem ieņemt Grenlandi un draudi sodīt tos, kuri to neatbalstīs, līdzinās neprātam. Jā, lielvaras cinās par resursiem, ko tās darijušas vienmēr. Vienlaikus tas, kādu kursu šobrīd uzņēmis ASV prezidents, vēl brīvāk starptautisko normu neievērošanā var likt justies arī Krievijai, jo tā dēvētā demokrātijas citadele ASV taču ir paraugs visiem, uz kuru tik bieži mēdz atsaukties Krievijas politiķi...

Nupat vienā no medijiem saistībā ar ASV aktivitātēm ārpolitikā publicēts raksts ar nosaukumu "Ja Eiropa noraustīsies, Latvija samaksās ar savu neatkarību". Lasītāj, ko domā Tu?

Latvijā

Top valsts uzņēmumu reforma. "TV3" raidījums "Nekā personīga" vēsta, ka Saeimas priekšvēlēšanu gaisotnē šogad valsts pārvaldē nāksies mazināt tēriņus, lai naudu novirzītu aizsardzībai. Tādēļ arvien lielāka uzmanība tiek veltīta valsts uzņēmumiem un tajos esošajām lielajām algām un citiem izdevumiem. Daudzas valsts kapitālsabiedrības tiek dotētas no valsts budžeta, bet pelnošajiem uzņēmumiem turpmāk budžetā būs jāiemaksā 90% savas peļņas. Likuma grozījumus ierosinājusi arī Valsts kanceleja, kas paredz ministriem būt aktīvākām un savā paspārnē esošajiem uzņēmumiem uzstādīt mērķus, kā arī atskaitīties un prasīt atbildību par neizdarīto. Ja ministrijas kā akcionāri demonstrēs nolaidību, valdība varēs kapitālsabiedrību nodot citai iestādei.

Izbūvēs deviņus mobilitātes punktus. Rīgas domes sēdē apstiprināta pieteikuma iesniegšana Eiropas Savienības Kohēzijas fondam deviņu jaunu mobilitātes punktu izveidei. Piemēram, plānots izveidot jaunu dzelzceļa pieturu pie Stradiņa slimnīcas ar nosaukumu "Āgenskalns". Otrs nozīmīgs uzlabojums paredz publiskās ārtelpas sakārtošanu pie Rīgas Centrālās dzelzceļa stacijas. Visos mobilitātes punktos tiks izveidota droša un ērta infrastruktūra gājējiem, velobraucējiem un mikromobilitātes rīku lietotājiem, tiks uzlaboti satiksmes drošības risinājumi, izbūvētas velonovietnes, kā arī stiprināts pilsētas sabiedriskā transporta savienojums ar vilcienu satiksmi. Darbu kopējās izmaksas paredzētas 20,3 miljonu eiro apmērā, kurus plānots pabeigt līdz 2029. gada 31. decembrim.

Sals turpināsies. Šis nedēļas sākumā pastiprināsies ciklona ietekme, tādēļ debesis būs apmākušās un daudzviet snigs. Tuvākajās dienās zemākā gaidāmā gaisa temperatūra būs līdz -20 grādiem vietām austrumu rajonos, bet piekrastē temperatūra būs par dažiem grādiem augstāka nekā citviet.

/Ziņas no interneta portāliem www.tvnet.lv, www.apollo.lv, www.delfi.lv/

Izstāde

Bērzpilī lepojas ar talantiem

Irēna Tušinska

No 15. janvāra Bērzpils Saieta namā skatāma **MARUTAS VOITES** radošo darbu izstāde "Krustā šūtā pasaule". Smalkā krustdūrienā izšūtās gleznas iedzīvotājiem būs iespēja apbrīnot līdz martam. Lai papildinātu ekspozīciju, drīzumā Maruta sola izstādei pievienot vēl piecus pašas darinātus darbus.

Aicina neslēpt savus vaļaspriekus

Bērzpils Saieta nama vadītāja Iveta Raciborska uzskata, ka Marutas Voites krustdūrienā izšūto gleznu izstāde ir viena no vērtīgākajām, kas rikota viņas vadītajā kultūras iestādē, jo tai ir pievienotā vērtība – šos darbus radījusi mūsu pašu talantīgā iedzīvotāja. Uzzinājusi kādā radu saietā par Marutas aizraušanos, Iveta rosināja viņu *neturēt sveci zem pūra*, bet parādīt skaistos izšuvumus citiem. Tā tapa ideja par izstādi. "Marutas izšuvumi tiešām ir ļoti skaisti. Apmeklētāji, kuri ienāk saieta namā, slavē viņas darbus," apgalvo I. Raciborska. Kultūras iestādes vadītāja apbrīno rokdarbnieces pacietību un precizitāti: "Es arī aužu lakatus, un man šķiet, ka tam vajag pacietību. Bet Marutai, izšūjot gleznas, smalkajiem dūrieniem vajag vēl vairāk pacietības un arī ļoti labu redzi." I. Raciborska īpaši priecājas, ka izstādē var parādīt tieši vietējās iedzīvotājas talantu: "Rosinu arī citus pagasta iedzīvotājus parādīt savus talantus, jo domāju, ka Bērzpilī tādi ir daudziem. Tikai cilvēki baidās un kautrējas tos izrādīt. Tāpēc liels paldies Marutai, kura ļauj mums apskatīt savas skaistās gleznas."

Viss sākās Siguldā

Izšuvumu autore Maruta Voite stāsta, ka šī ir viņas pirmā darbu izstāde, – ar izšūšanu krustdūrienā aizrāvusies, dzīvojot pie meitas Siguldā, kur pieskatīja mazmeitu. Kamēr mazmeita dārziņā, bija daudz brīva laika, tādēļ sāka izšūt. To viņai iemācīja vecākā meita. Gadiem ejot, Maruta piemirsa šo aizraušanos, bet pēdējā laikā atkal pie tās atgriezusies. "Sākumā izšuvu mazas puķītes, bet tagad jau lielākas gleznas," saka darbu autore. Viņa atklāj, ka mūsdienās šo filigrāno darbu atvieglo iespēja internetā pasūtīt gleznu sagataves ar diegiem, bet kādreiz vispirms vajadzēja pārzīmēt gleznu uz papīra ar smalkām rūtiņām. "Zīmēšana uz papīra ir visgrūtākā. Kaut ko uzzīmēsi ne tā, kā vajag, un nekas nesanāks. Būs atkal jāatgriežas un viss jāpārskata, meklējot kļūdu," skaidro gleznu autore.

Apdāvinājusi vai visu ciemu

Gleznu izšūšana ir smalks darbs, kas prasa koncentrēšanos un laiku. "Visilgāk vienu gleznu izšuvu trīs mēnešus," teic Maruta. Viņai pašai vislabāk patīk savi melnbaltie darbi.

Sāka ar vilnas diegiem. Viens no pirmajiem darbiem bija galdauts, kura izšūšanai rokdarbniece izmantoja vilnas diegus, tikai vēlāk pārejot uz mulinē diegiem.

Smalko izšuvumu autore. Marutai Voitei vienmēr patīcis zīmēt. Pieaugušā vecumā vajadzība izpaust sevi mākslā pārvērtās par jaunu vaļasprieku – izšūšanu.

"Protams, labprāt šuju arī krāsainos. Daudzus skaistus izšuvumus savulaik pārdevu, dzīvojot pie meitas Siguldā. Tur poliklīnikā manas gleznas no rokām *izķēra*. Nespēju vien šūt. Arī dzīvojot šeit, pagastā, esmu apdāvinājusi vai visus Golvarus. Gleznas ir visiem sešiem bērniem, māsa, arī citiem radiem un draugiem. Esmu atdāvinājusi aptuveni 30 darbus," stāsta Maruta.

Bez izšūšanas Golvaru ciema iedzīvotāja labprāt ada arī zeķes: "Nepatīk adīt cimdus, džemperus vai ko citu. Tikai zeķes. Nedēļā varu uzadīt divus pārus zeķu." Maruta apgalvo, ka izšūšana un zeķu adīšana viņu nomierina. Darot smalkos darbus, viņa labprāt klausās mūziku vai *uzmet aci*, ko rāda televīzijā. "Roka pati strādā, jo ir pieradusi," piebilst rokdarbniece. Kādreiz, vēl skolas gados, viņai patīcis zīmēt, nereti zīmējusi arī Bērzpils vidusskolas sienas avīzei. "Tajā gadā, kad pabeidzu skolu, uzzīmēju lielu 1980. gada olimpiādes simbolu – Olimpisko lāci," atceras Maruta. Arī vēlākos gados Marutai patika šī nodarbe, bet tagad gan to vairs nedara.

Taujāta, kāds bijis aizvadītais gads un ko sagaida no šī – Ugunīgā zirga gada, smalko izšuvumu autore, sešu bērnu mamma un 11 mazbērnu vecmāmiņa priecājas, ka decembrī pēc desmit gadus ilga pārtraukuma izdevās vienviet sapulcēt visus bērnus un daudzus mazbērnus. Tas nekad nav viegli, jo viens dēls dzīvo Lielbritānijā, meita – Nīderlandē, bet pārējie bērni izklīduši pa Latviju – vairāki mājvietu raduši Ventspilī vai Rīgā.

Maruta ir gandarīta, ka piekrita parādīt savus darbus pārējiem, un drīzumā gatavojas izstādei pievienot vēl piecas izšūtas gleznas. "Ja kādam mani darbi iepatiksies, pēc izstādes tos varēs arī iegādāties," sola rokdarbniece.

Sievietes portrets. Datorā uzlieto zīmējuma shēmu Maruta sākumā pārzīmē uz papīra ar smalkām rūtiņām, tad pārnes uz auduma un izšuj.

Piepulcējas simtgadnieku pulkam

Dzīve, kas nodzīvota godam – lazdukalnietei Valentīnai Dreimanei 100!

Sanita Karavoičika

19.janvāris Balvu novada Lazdukalna pagasta iedzīvotājam VALENTĪNAI DREIMANEI bija īpaši skaista un aizkustinoša diena – viņa sagaidīja savu 100.dzimšanas dienu. Kopā ar meitu Zigrīdu gaviļņiece savās mājās kuplo sveicēju pulku uzņēma smaidīga, moža un labā noskaņojumā, veltot mierpilnu skatienu un siltu vārdu katram atnākušajam.

Valentīnas kundze dzimusi un augusi Lazdukalna pusē, Viksneniekos, divu bērnu ģimenē. Viņas bērnību un jaunību iezīmēja gan darba tikums, gan vēstures skarbā realitāte. Meita Zigrīda stāsta, ka mammas vecāko brāli Pēteri iesauca karā un viņš pazuda bez vēsts. Sākotnēji bija informācija, ka Pēteris, iespējams, pārcēlies uz Vāciju. Ģimene mēģināja paši saviem spēkiem viņu meklēt, rakstīja vēstules, bet atbilde bija viena – informācijas par pazudušo nav. Lai gan visi klusībā ilgi cerēja uz atkalredzēšanos, šī sāpe palika sirdī uz visu mūžu.

Mācījies Silenieku skolā un pabeigusi vien četras klases, Valentīna agrī pierada pie atbildības un smaga darba. Būdama jauna, viņa katru dienu slauca 12 govīs, kuras cilvēkiem bija atņemtas un savestas kaimiņu kūti. Šis darbs bija ikdiena, kas jau no mazām dienām rūdīja raksturu un mācīja pacietību.

Nākamo vīru satika kaimiņos

Agrā jaunībā Valentīna sastapa arī savu dzīvesbiedru – tas notika pavisam vienkārši, kaimiņos, svētku reizē. Vilis kaimiņmājās ieradās ciemos kā radnieks un tur arī noskatīja topošo sievu. Valentīnas mājās viņš ienāca kā iegātnis un kļuva par lielu atbalstu visiem. “Mammas tētis, mans vectēvs, bija kara invalīds, pārvietojās tikai ar kruķiem, tādēļ nekādus īpašus lauku darbus padarīt nevarēja, toties viņš bija ļoti labs šuvējs. Lielākoties šuva mēteļus un, protams, arī štātes savai meitai. Tajos laikos apģērbu bija grūti dabūt, – ja izdevās, tas bija notikums. Pārsvārā pāršuva no vecajām lietām, un tad atkal sanāca kaut kas jauns,” stāsta simtgadnieces meita, piebilstot, ka viņas vectēva prasmes palīdzēja ģimenei izdzīvot laikā, kad apģērbs bija deficīts. Turklāt šis iemaņas kļuva par vēl vienu vērtīgu mantojumu nākamajām paaudzēm.

Dzīvoji, manis nebūs...

Pēc iepazīšanās Valentīna ātri apprecējās, salaulājās Balvu baznīcā un, kad piedzima pirmais bērns – dēls, viņa ar vīru kādu laiciņu padzīvoja pie vīramātes Viksnā, bet tad visi atgriezās Lazdukalnā, kur aizritēja turpmākais mūžs. Sākās kolhoza laiks, kurā Valentīna strādāja lauku brigādē, bet viņas vīrs – par šoferi. Pasaulē nāca ģimenes otrā atvasīte – meita Zigrīda. Šķita, ka dzīve sakārtojās – bija ģimene, darbs, bērni, taču liktenis Valentīnai sagatavoja skarbu pārbaudījumu – 1979.gada pavasarī ģimēni satrieca traģēdija. Zigrīda stāsta, ka toreiz viņai bija padsmīt gadi, mācījās pamatskolā. “Todien

kolhozā šoferi mašīnām izgāja tehnisko apskati, pēc kuras notika maza pasēdēšana. Pēc tās šoferis ar smago mašīnu kolēģus izvadāja pa mājām. Atceļā notika negadījums – Skujetniekos mašīna ietriecās kokā, tēti no kravas mašīnas ar bortiem trieciena rezultātā izmeta laukā, bet šoferis to nepamanīja. Kāpinot mašīnu atpakaļgaitā, viņš ar aizmugures riepu viņu piespieda pie sniega vaļņa. Vēlāk, pēc pusnakts, tēti ar zirgu atveda uz mājām. Ievilka istabā, noguldīja uz grīdas un pieteica, – tikai neatzīciet, varbūt viņš ir iedzēries, no rīta pamodīsies, viss būs kārtībā. Bet tētis gulēja un vaidēja, nerunāja. Mēs ar mammu sapratām, ka kaut kas nav labi. Izsaucām ātro palīdzību, un viņu aizveda uz slimnīcu,” tās dienas notikumus atminas Zigrīda. Arī slimnīcā mediķiem neviens neizstāstīja, kā patiesībā viss notika. Tur Valentīnas vīram skaloja kuņģi, kaut gan patiesībā jau bija sākusies iekšējā asiņošana. Trešās dienas rītā, tiklīdz bija iespēja ar autobusu atbraukt uz Balviem, Valentīna ar Zigrīdu devās uz slimnīcu. “Tētis bija pie samaņas un varēja parunāt. Vēl šodien atceros, kā viņš man piekodināja, – meitiņ, ej skolā, es drīz miršu. Un arī manai mammītei teica, – brauciet mājās, dzīvoji, manis nebūs. Viņš juta, ka ir slikti. Jau pēc stundas tēta šajā pasaulē vairs nebija... Viņš nomira 19.martā,” atminas Zigrīda.

Stiprais balsts – meita

Pēc vīra nāves Valentīnai sākās vēl smagāki laiki. Viņa palika viena ar diviem bērniem – dēlu, kurš kopš 14 gadu vecuma, kad smagi saslima, palika par gulošu invalidu, un meitu. Tomēr arī šajā laikā Valentīna neļāvās izmisumam – darbs, rūpes un pienākums pret ģimēni bija pats svarīgākais. Bija jāiet uz darbu un jāstrādā, kaut arī viss kolektīvs zināja, ka Valentīnas meita Zigrīda ir skolniece, dēls ir gulošs un ka mājās vēl jāapkopj Valentīnas mamma, kurai tolaik bija pāri par 80 gadiem. Taču, neskatoties uz to, Valentīnai tomēr piespieda iet strādāt uz kolhoza. Drīz vien viņa sāka ļoti slimot, jo smagais darbs un rūpes par ģimēni darīja savu, kaut gan Zigrīda palīdzēja, cik vien savā vecumā spēja. Simtgadnieces meita vēl šodien atminas, kā kopā ar mammu gāja uz mežu sagādāt malku, kā divatā ar zirdziņu veda mājās sagrieztu, jo palīdzības no citurienes nebija: “Cik es, pusaudze būdama, varēju to zāģīti pavilkēt, tik arī vilku. Bet tāpat jau kaut ko sagriezām. Tad no kaimiņa ņēmām zirdziņu un abas ar mammīti braucām uz mežu, un to, ko jau bijām sagriezušas, vedām uz māju.”

Ar dziesmu pa dzīvi

“Liku bēdu zem akmeņa, pāri gāju dziedādam,” šķiet, šo visiem zināmo latviešu tautsdziesmu vislielākajā mērā varētu attiecināt arī uz simtgadnieces nebūt ne vieglo dzīves gājumu. Neskatoties uz likteņa piespēlētajiem pārbaudījumiem, Valentīnas sirdij visu mūžu bijusi un joprojām tuva mūzika. Būdama jauna, viņa, tāpat kā tētis, pašmācības ceļā apguva ermoņiku spēli un akordeonu, un kopā ar kaimiņu Staņislavu Voitmu muzicēja zaļumballēs, kuras tajos laikos rīkoja šķūņos. Tur cilvēki pulcējās ne tikai dejot, bet arī satikties un būt kopā. “Mamma kā muzikante bija ļoti pieprasīta, jo tuvākajā apkārtnē nebija, kas spēlēt. Un no viņas šo mākslu un mīlestību pret mūziku esmu pārņēmusi arī es un mans dēls Valdis, ar kuru kopā spēlējām grupā “Melodija”. Tāpēc droši var apgalvot, ka muzikālais gēns man nācis mantojumā no vectēva – veiksmīgi turpinām dzimtā iesākto,” secina simtgadnieces meita. Viņa stāsta, ka vēl šodien ar apbrīnojami labu atmiņu Valentīna atceras daudzu dziesmu vārdus un pantus. Viņas mīļākās dziesmas vārdi ir: “Sen tas bija pie Ventas krastiem”, bet savā īpašajā simtgades svētku dienā Valentīna visus pārsteidza, no galvas noskaitot bērnības laikā iemācīto Aspazijas dzejoli “Nedrošais tilts”.

Taču enerģiskā simtgadniece no sava tēta mantojusi ne vien muzikālo gēnu, bet arī šūšanas prasmes. “Kad mammīte gaidīja mani, viņa izmantoja laiku rokdarbiem – ar krāsainiem diegiem krustdūrienā izšuva spilvendrānas ar ļoti skaistām rozēm. Jubilejas reizē ciemiņiem rādīju dažus no viņas darbiem, kas saglabājušies līdz pat šodienai,” stāsta Zigrīda.

Visam pāri – mīlestība

No mammas Zigrīda iemācījies nepadoties, strādāt ar sirdi un ticēt, ka arī grūtākajos brīžos jāiet uz priekšu. Tieši šī attieksme kopā ar mīlestību, darbu un dziesmu ir Valentīnas

Šarmantā jubilāre. Valentīna Dreimane savu īpašo jubileju sagaidīja ģimenes lokā ar pateicību par katru nodzīvoto dienu un ar dziesmu, kas joprojām dzīvo viņas atmiņās. Simtgadnieces garais un bagātais mūžs ir dzīva vēstures lappuse, kas atgādina, ka pat visgrūtākajos laikos cilvēku notur darbs, mīlestība un ticība dzīvei. Viņas dzīvesstāsts ir kluss, bet ļoti stiprs apliecinājums tam, cik daudz cilvēks spēj izturēt, nezaudējot siltumu sirdī.

Dreimanes simts gadu dzīves lielākā bagātība. Bet šodien pati Zigrīda ir tas balsts, kas mammu aprūpē dienu un nakti, apvienojot darbu, saimniecību un rūpes. “Pāri visam ir liela mīlestība – lūk, tā ir 100 gadus garā mūža recepte. Es no mammas dzīvē esmu iemācījies ļoti daudz. Savulaik viņa bija pazīstama kā laba kūku cepēja, un nu varu teikt, ka arī es šo prasmi esmu mantojusi no viņas. Daru to vēl līdz šai dienai – kas pasūta pasūto tortīti, tam arī izcepju. Redzot, kā mamma visu mūžu smagi cīnījies, no viņas esmu iemācījies, ka nekādos apstākļos nedrīkst nolaist rokas un padoties. Turu lopiņus, eju valsts darbā. Ik rītu pusē piecos esmu augšā, paspēju izslaukt gotiņas, dodos uz kūti, sadaru darbiņus, apkopju mammīti, sataisu brokastis un tad abi ar dēlu Valdi dodamies valsts darbā – katrs uz savu pusi. Šogad jau rit 39.gads, kopš strādāju pagastā – vienā darbavietā,” atklāj Zigrīda.

Ikdiena ar siltumu un rūpēm

Šobrīd cienījamā vecuma gaviļņieces ikdiena paiet rimti un mierīgi. Meita stāsta, ka mammītei vēl pietiek spēka sevi aprūpēt – pati pieceļas, apģērbjas, paēd un padzēras, taču pārsvārā laiku pavada, esot gultā un klausoties radio. Vēl pirms pāris gadiem Valentīna ar prieku spēlēja akordeonu, bet, kad rokas kļuva vājākas un mūzikas instruments klausīja arvien negribīgāk, Zigrīda mammai nopirka vieglas bērnu klavierītes, uz kurām vēl pavisam nesen gaviļņiece kaut ko patrinkšņināja un padziedāja līdzī. Tā viņa ikdienā kavē savu laiku.

Arī ēdienu ziņā simtgadniece nav izvēlīga un prasīga. “Mammītei garšo viss. Ko pasūta, ko viņas sirsniņa vēlas, tas tiek nopirkts, atvests un sagatavots. Kā daudziem cienījama vecuma cilvēkiem, arī viņai, protams, garšo saldumi, bet vismīļākais gardums no visiem ir biežpiena sierīņš “Kārumiņš” – tas gan ēdienkartē ir katru dienu. Ja kādu dienu asinsspiediens ir zemāks, atļaujās arī nedaudz iedzert kafiju,” stāsta simtgadnieces meita. Zigrīda piebilst, ka mamma ar apņēmību un prieku gaidījusi savu apaļo, skaisto jubileju: “Arī es viņu mudināju, – mammīt, turies, tas simtņieks mums jāsagaida! Un sagaidīja arī!” Dzimšanas dienā jubilāre pamodās īpaši labā garastāvoklī – ar domu, ka tā diena ir klāt un sagaidīta. No rīta gaviļņiece ar skaistām, baltām rozēm apsveica paši tuvākie, un tad jau pienāca laiks gaidīt ciemiņus – novada vadību. “Pirms pulksten 11 mammīte man teica, – nu jau laikam jāsak pucēties. Bet to pucēšanos viņa vienmēr regulē pati. Mammai savā skapī ir daži mīļi kostīmiņi, kas patik un iet pie sirds. Vienu no tiem – ķiršu brūnā tonī – uzģērbām arī simtās jubilejas reizē, kas kopā ar svētku lakatiņu bija sagatavots jau laikus. Viss bija tā, kā viņa vēlējās,” apliecina jubilāres meita.

Kopā gan priekos, gan bēdās. Līdzās Valentīnai vienmēr bijusi viņas stiprais balsts – meita Zigrīda, kura no savas mammītes iemācījies daudzas dzīves gudrības.

Foto - no personīgā arhīva

Īsumā

Fotogrāfiju un ugunsuru izstāde

Krišjāņu bibliotēkā iespējams apskatīt barikāžu laika fotomirkļus, kas atgādina par 1991. gada notikumiem, kā arī radošajā konkursā "Barikāžu ugunsurs" iesniegtos darbus, kas darināti ar īpašu izdomu. "Prieks bija dzirdēt, ka, veidojot ugunsurus kopā ar ģimeni, jaunākā paaudze izrādīja lielu interesi par barikādēm un lūdza vecākus pastāstīt par tā laika notikumiem. Tas apliecina, ka vēstures atmiņa turpina dzīvot ģimenēs un tiek nodota no paaudzes paaudzē," uzsver bibliotēkas vadītāja Daiga Cēgele. Runājot par izstādes fotogrāfijām, viņa atzīst, ka bērniem vairāk patīk aplūkot attēlus un klausīties stāstus, nevis lasīt informāciju.

Ugunsuri. Apmeklējot izstādi, ikvienam ir iespēja iepazīt gan vēstures fotomirkļus, gan radošo skatījumu par barikādēm.

Fotokonkurss "Drava ziemā 2026"

Latvijas Bīskopības biedrība aicina piedalīties fotokonkursā "Drava ziemā" un iesūtīt skaistos, ziemas sniegotos stropus un dravas. Ļaujot vaļu eksperimentiem, jauniem skatu rakursiem un radošumam, ikviens aicināts dalīties ar fotogrāfijām, kurās fiksēta bišu drava ziemā. Pieteikumu iesūtīšana līdz 1. martam. Fotokonkursam iesniegtos darbus vērtēs un laureātus noteiks konkursa žūrija. Viens dalībnieks drīkst iesūtīt līdz 3 dažādām fotogrāfijām. Fotogrāfijas iesniedzamas gan krāsainas, gan melnbaltas. Fotogrāfijas jāiesūta digitāli, JPG formātā e-pastā: strops@strops.lv, ar norādi "Drava ziemā 2026". Pieteikumā jāpievieno: fotogrāfijas/-u autora vārds, uzvārds, tālruņa numurs un fotogrāfijas nosaukums. Skatītāju simpātijas balva tiks noskaidrota, balsojot LBB "Facebook" lapā. Visus konkursam iesūtītos darbus publicēs Latvijas Bīskopības biedrības profilos "Facebook" un "Instagram".

Veci meži – apodziņa mājas

Ikvienam – neatkarīgi no vecuma un pieredzes – Latvijas Ornitoloģijas biedrība (LOB) aicina piedalīties radošo darbu konkursā "Veci meži – apodziņa mājas". Radošos darbus līdz 31. maijam iespējams iesniegt vairākās kategorijās:

- ♦ vizuālais mākslas darbs plāknē – jebkurā tehnikā (zīmējums, kolāža, plakāts, komikss, murālis u. c.);

- ♦ telpisks objekts – konkursam jāiesniedz tā fotoattēls;
- ♦ tekstuāls radošais darbs – dzejolis, īsstāsts vai īsluga līdz 500 vārdiem.

Katrs dalībnieks var iesniegt vienu darbu. Darbus līdz 31. maijam var iesniegt elektroniski. Iesniegtos darbus vērtēs četrās vecuma grupās: pirmsskolas (līdz 6 gadiem); pamatskolas (7–12 gadi); ģimnāzijas (13–17 gadi); pieaugušo (no 18 gadiem). Galvenā balva labāko darbu autoriem – īpaša putnu vērošanas ekskursija dabā. Plašāka informācija pieejama LOB tīmekļvietnē.

Atbalsta bez vecāku gādības palikušos bērnus

Prasme dalīties un rūpēties par citiem

"Lūgšanu brokastis" man asociējas ar kaut ko gaišu, svarīgu un dziļu. Ar iespēju apstāties ikdienas steigā, satikties lūgšanā un sarunā," teic KARĪNA STIVRIŅA no Krāslavas novada. Aizvadītajā piektdienā viņa kopā ar priesteri Staņislavu Prikuli vadīja "Ziemeļlatgales lūgšanu brokastis" Balvos.

Jums ir liela pieredze dažādu pasākumu organizēšanā un vadīšanā. Kad dzīvē radās interese par garīgām lietām?

– Katrs pasākums, ko vadu, man vienmēr ir sirdsstāsts. Katru izloloju, iztēlojos, izjūtu un izlaižu caur sevi. Šo pasākumu vadīju ar lielu bijību un pateicību. Biju aicināta dalīties arī savā pieredzē, pieskaroties garīgām tēmām. Mana interese par garīgumu ir augusi lēnām un klusi – caur darbu ar cilvēkiem, caur mācīšanos, pārbaudījumiem un iekšēju ceļu. Jau vairāk nekā piecpadsmit gadus darbojos humānās pedagoģijas jomā, kur centrā ir cilvēka garīgums, iekšējā gaisma un mīlestība. Ticu mīlestībai, labestībai un tam, ka īstais un būtiskais rodas nemanāmi, bet iesakņojas ļoti dziļi, piešķirot dzīvei jēgu.

Cik liela loma Jūsu dzīvē ir viesu mājai "Karina Home"? Ar ko vēl nodarbojaties ikdienā?

– "Karina Home" ir mans lolojums. Tā radīšana (būvniecība) notika ātri, es pat teiktu – zibenīgi, bet ideju loloju gadiem ilgi. Šobrīd vadu pasākumus, īstenoju projektus jauniešiem, organizēju seminārus un konferences dažādām mērķauditorijām – vecākiem, pedagogiem, jauniešiem, sievietēm un citiem interesentiem. Rakstu disertāciju programmā "Izglītības zinātnes" par ģimeniskajām vērtībām izglītojošajā tūrisma, un tās īstenošanā svarīgu lomu ieņem garīgums un mīlestība. Paralēli strādāju pie bakalaura darba programmā "Psiholoģija". Mūzika, pedagoģija un psiholoģija manā dzīvē vienmēr spēlēja nozīmīgu lomu, bet "Karina Home" vadīšana šo pieredzi apvieno vienotā veselumā caur koncertiem, izglītojošo pasākumu vadīšanu un organizēšanu.

Viesu māja, šķiet, nav tikai atpūtas iespēja, bet arī garīgas izaugsmes vieta. Cik jums ir svarīgi, lai ciemiņi dotos mājās garīgi bagātāki?

– Man ir ļoti svarīgi, lai ciemiņi garīgi bagātinās. "Karina Home" ir vieta, kur cilvēki var atpūsties, iedvesmoties un sakārtot savu iekšējo pasauli. No "Karina Home" katrs var paņemt kaut ko sev – spēku, jaunu skatījumu, iedvesmu vai enerģiju turpmākajai dzīvei. Lielāko gandarījumu dod iespēja redzēt, ka cilvēki šeit atklāj sirsnību, cilvēcību un dzīves vienkāršo skaistumu. Veidoju tādu vidi, kādu gribētu redzēt pasaulī. Te valda cilvēciskuma, labestības un sirsnības noteikumi. Komunikācijas valoda šeit ir viena, to zina visur pasaulē – tā ir sirds valoda. Ļoti vēlos šo valodu slīpēt, atklāt jaunas formas un dalīties ar to, lai katrs, kas nonāk šeit, varētu sajūst, saprast un nest to tālāk savā dzīvē. Man šo valodu

Pasākuma vadītāji. Karina Stivriņa laikraksta lasītājiem novēl atklāt patiesās dzīves vērtības – tās, kas sniedz istu prieku, dzīves garšu, mieru un patiesu, ilgtspējīgu laimes izjūtu. Atgriezies pie saknēm, pie avota.

iemācīja vecāki un vecvecāki, par ko esmu viņiem ļoti pateicīga. Šīs valodas zināšanas atver durvis uz saprašanu, sirsnību un dzīves dziļāku nozīmi.

Kādas dziesmas labprāt izpildāt pasākumos? Kas tikšanās reizēs ar klausītājiem aizkustina sirdi?

– Dziedu dziesmas par mīlestību, gaismu un prieku dažādās valodās, galvenokārt izceļot, protams, sirds valodu. Tās silda sirdis un ļauj klausītājiem sajūst dziļas emocijas.

Vai skaitāt lūgšanas?

– Lūgšana ir ienākusi manā dzīvē un dzīvo mani. Tā palīdz atrast mieru, spēku un skaidrību ikdienas izvēlēs.

Kur vēl gūstat spēku?

– Savās saknēs, ģimenē. Mani vecvecāki un vecāki atstāja man lielu bagātību: viņi iemācīja dalīties, iepriecināt un rūpēties par citiem. No mammas vienmēr esmu dzirdējusi: "Labestība, mīlestība un skaistums izglābs šo pasauli." Viņa ne tikai runāja par to, bet arī dzīvoja šo patiesību. Tāds bija arī tētis, kurš pagājušajā gadā devās mūžībā, atstājot mums daudz labestības un mīlestības. Īsto spēku sajūtu, kad atklāju, ka Radītājs mani vienmēr dzird un vada. Esmu pateicīga par mantojumu, ko man atstāja vecmāmiņa – vectīcībniece, kura, neskatoties uz dzīves pārbaudījumiem, nekad nepazaudēja spēju priecāties, celties un iet uz priekšu. Šī dzīves mācība mani iedvesmo un dod spēku ikdienā.

Kas uzrunāja un iepriecināja "Lūgšanu brokastis"?

STAŅISLAVS PRIKULIS, priesteris: – Lūgšanu brokastis ir skaista tradīcija, kurā cilvēki tiek ar īpašu nodomu, lai savāktu līdzekļus labdarībai, palīdzētu kādam cilvēkam, organizācijai vai citam skaistam nodomam, un, protams, lai kopā lūgtos un dzirdētu citu cilvēku liecības. Lūgšanu brokastis ir arī sirsnīga tikšanās, kur cilvēki no dažādām dzīves jomām sanāk kopā, lai pateiktos Dievam un pavadītu laiku savstarpējās sarunās, arī lūgtu Dieva vadību, mieru un svētību savai zemei, sabiedrībai un personīgai dzīvei. Tas veido vienotu kopības sajūtu savstarpējai iedrošināšanai un atbildīgai kalpošanai ikdienā. Runājot par manu pieredzi Lūgšanu brokastīs, esmu piedalījies ļoti daudzos šādos pasākumos, pat grūti saskaitīt. Bet katra reize ir īpaša, jo katru reizi ir citi cilvēki, kas liecina par savu dzīves pieredzi un ticību. Katru reizi ir arī cilvēki, kuri tiekas citā noskaņā, bet vienmēr tā ir pozitīva, skaista un neatkarotājama. Arī šoreiz bija ļoti skaista tikšanās Balvos, un liels paldies visiem organizētājiem, labdariem un visiem, kuri piedalījās un bagātināja ar savu klātbūtni šo tikšanos. Lai visiem vienmēr ir plaša sirds! Tā kļūst plaša tad, kad mākam lūgties, kad uzrunājam Dievu, kurš vienmēr ir kopā ar mums, kad neaizmirstam cilvēkus mums blakus. Tad arī mūsu sirds kļūst plašāka un skaistāka. Lai varam lūgties un darīt labu ne tikai šādā skaistā reizē, bet lai tas kļūst par mūsu dzīves ceļu!

KATRĪNA KUZNĒCOVA, Dagdas vidusskolas 12. klases skolniece: – Šīs bija pirmās "Lūgšanu brokastis", kurās piedalījos, un pieredze bija patiesi ļoti skaista. Mani īpaši aizkustināja cilvēku daudzums un viņu ieinteresētība. Varēja just, cik klātesoši un sirsnīgi visi klausījās, kas radīja ļoti mierīgu un iedvesmojošu atmosfēru. Izpildīju divas dziesmas: "Upe Ūdeņus Nes..." un "Mary, Did You Know?". Dziedāju kopā ar Karīnu Stivriņu un Ati Auzānu. Dziesmu laikā jutu, cik stipri un dziļi cilvēki klausās, un tas dāvāja īpašu sajūtu. Gribu pieminēt, ka pirmo reizi dziedāju kopā ar Ati Auzānu, un tas ir patiesi liels gods. Pasākumos dziedu galvenokārt kopā ar Karīnu. Pie dziedāšanas nopietnāk atgriezies, pateicoties konkursam "Priekšmale skan 2025", kas man deva jaunu iedrošinājumu un prieku muzicēt. Esmu ticīgs cilvēks, un šī pieredze man bija patiešām interesanta un sirsnīga. Esmu pateicīga par iespēju piedalīties pasākumā Balvos.

IRĒNA ROMĀNE, Krišjāņu pagasta iedzīvotāja: – Pasākums raisīja pārdomas par dzīvi, attiecībām ar cilvēkiem un labestību. Dažas no atziņām: dzīvē biežāk jāsaņem labi vārdi, jāpaslavē otrs par izdarītajiem darbiem; svarīgi būt atvērtam jauniem piedāvājumiem pat tad, ja tie sākumā šķiet neierasti. Liela nozīme ir arī katra personīgai attīstībai caur neatlaidību, jābūt stipriem visās situācijās. Pateicos "Lūgšanu brokastu" komandai. Lai visiem izturība, labi mērķi, veiksmē, labestība un, galvenais, veselība!

Izjādes un vizināšanās pajūgā

Dāvā iespēju izbaudīt ziemas priekus

22.janvārī pie Rekasas vidusskolas pirmsskolas vecuma bērniem un sākumskolas skolēniem bija iespēja pavizināties ar ponijiem. Šo prieku viņiem dāvāja Šķilbēnu pagasta saimniecība “Vītoļiņi” saimnieks VIKTORS SOBOLS ar dzīvesbiedri GUNITU.

“Ik gadu piedāvājam bērniem šādu iespēju, viņiem patīk poniji. Mūs var apciemot arī saimniecībā, kur gan ziemā, gan citos gadalaikos paši un ciemiņi gūstam prieku no zirgiem un ponijiem. Man zirgi tuvi sirdij kopš agras bērnības, tā teikt, kopš sevi atceros, saimniecībā ir bijuši zirgi. Mamma savulaik vadāja pastu, braukdama zirga pajūgā, arī fermā strādāja,” teic Viktors. Poniji iegādāti pirms aptuveni 10 gadiem, bet lielie zirgi saimniecībā bijuši vienmēr. Taujāts, kāpēc radās interese par ponijiem, saimnieks atklāj, ka vēlmi par savu zirgu savulaik izteicis dēls. Iegādājušies viņam poniju Patriku, bet vienam viņam dzīvot bija skumīgi, tāpēc nopirka Patrikam draudzeni Salliju, kurai pašlaik ir 12 gadi, Patrikam – 11, Bellai – tikai pusgadiņš. Līdz 20 gadiem, kā stāsta saimnieks, poniji ir pilnā plaukumā, protams, jāņem vērā slodze un uzturēšana: “Ponijiem svarīgi nepārspīlēt ar barību, zāli un sienu dodam tikai mazliet, citādi sākas problēmas ar kājām – nagi sāk augt nepareizi, līdz ar to knapi var pāiet. Ja lielajiem zirgiem piedāvājam arī auzas, tad ponijiem – burkānus vai citus dārzeņus. Dārgi izmaksā turēt zirgus, bet atmaksājas. Zeme mums ir sava – apsaimniekojam aptuveni 70 hektāru platību. Jaunākos zirgus pārdodam. No summas, ko iegūstam par kumeļa pārdošanu, vismaz gadu varam uzturēt zirgu. Pirms mēneša, piemēram, četrus gadus vecu kastrātu aizveda uz Cēsīm. Zirgs nebija apmācīts, jo man fiziski neatlika tam laika. Pēc nedēļas, kā redzējam video, bērni jau sēdēja zirgam mugurā.” Viktors atklāj, ka sākt apmācīt var jau gadu vecu zirgu, pamazām pieradināt pie aizjūga, bet mugurā kāpt iesaka no 2–3 gadiem. Runājot par zirgiem, viņš stāsta, ka agrāk tos izmantoja darbam, tagad – lielākoties izklaidei, lai arī daļa ir apmācīti darbam. Pirms diviem gadiem viņi Zviedrijā no hipodroma nopirka rikšotāju. Ja dēlam iepatiksies braukt divriču braucamajos ratos, ar rikšotāju varēs piedalīties sacensībās. Ar ponijiem viņi sastopami dažādos novada pasākumos, piemēram, zirgu parādē vai eglītes iedegšanā. “Man patīk gan poniji, gan lielie zirgi. Bērniem, protams, poniji, bet ir arī apmeklētāji, kuri labāk kontaktējas ar zirgiem. Ja ziemā lielāki mīnusi, vakaros laižam ponijus kūtī, bet, ja temperatūra turas ap mīnus 10 grādiem, tad – nojumē. Diennakts gaišajā laikā poniji dzīvo ārā. Viņiem laukā labāk, svaigāks gaiss. Ja karsta kūts, var sākties aizdusa un citas problēmas,” atzīst Viktors. Ikdienā viņš sniedz arī mežizstrādes pakalpojumus, piemējas saimniecībā ar dzīvesbiedri rūpējas arī par vistām un ruksī. Taujāti, vai izdodas sev piešķirt kādu brīvdienu un aizbraukt kādā ceļojumā, viņi teic, ka nesanāk.

Patriks. Ponijs, lai arī bērniem ir draudzīgs, tomēr dažreiz mēdz parādīt raksturu. Arī šoreiz pēc ilgākas bērnu vizināšanas viņš demonstrēja, ka ir piekusis un vēlas atpūsties. Savukārt saimniecībā Patriks, būdams krietni mazāks par lielajiem zirgiem, mēdz sakašķēties ar ēzeli.

Prieks par dabu un dzīvniekiem. Bērni, gaidot rindu uz izjādi un vizināšanos pajūgā, priecājās par sniegu un kopā būšanu, pajāja un baroja ar burkāniem ponijus. Lai ziemas dienā būtu siltāk, viņi iesaistījās arī rotaļā “Pirtīņa deg”.

Sallijas mugurā. Viktora dzīvesbiedre Gunita palīdzēja mazajiem interesentiem uzkāpt ponija mugurā un izbaudīt vizināšanos. Bērni droši devās ceļā un atgriezās smaidīgi. Daži no viņiem atklāja, ka ir jau vizinājušies iepriekš, tāpēc nebaidās.

Bella. Iespēju samīļot mazo poniju meiteni izmantoja gan bērni, gan viņu mammas un skolotājas. Ziemā Bellai ir biezs kažoks, kas nodrošina siltumu un iespēju uzturēties ārā.

Ziditājgovis. Lielākā peļņa, kā atklāj saimnieks, nāk no govīm. Ganāmpulkā kopā ar teļiem mit aptuveni 50 Šarolē un Angusa šķirnes liellopi. Runājot par liellopiem, Viktors atzīst, ka nedrīkst paļauties uz vienu nozari, tāpēc rūpējas gan par zirgiem, gan govīm: “Govis vairāk peļņai, zirgi – sirdij un tūrismam.”

Zirgi. Saimnieks, runājot par aplokā redzamajiem zirgiem, atklāj, ka tā ir ģimene – tēvs, māte un meita. Šos zirgus viņš nelaiž kopā ar trim rikšotājiem, kas atrodas citā aplokā. Arī ar ponijiem, jo Patriks negriež ceļu ēzeliem, karo. Taujāts, vai poniju meitenes sadzīvo draudzīgi, Viktors teic, ka arī viņām ir savi kašķi, kas ir pat lielāki nekā pušiem: “Puiši pakašķējas un nomierinās, bet viņas nē. Arī govīs izpauž raksturu, bet poniji izteiktāk parāda savu dabu.”

Īsumā Rokdarbu izstāde Viļakā

Viļakas bibliotēkā līdz 6.februārim skatāma Viļakas Dienas aprūpes centra dalībnieku rokdarbu izstāde, kurā atklājas cilvēku pacietība, radošums un sirds siltums. “Kopumā aplūkojamas 23 rokdarbu un darinājumu tematiskās grupas. Bibliotēkas apmeklētāji ar interesi skata izstādi, pauž atzinību par iespēju redzēt, emocionāli atbalstīt un priecāties par to, ka arī cilvēkiem ar īpašām vajadzībām ir iespēja pilnveidot savus talantus, attīstīt radošumu un būt noderīgiem sabiedrībai,” atklāj bibliotēkas vadītāja Līga Babāne. Katrs rokdarbs ir stāsts par prasmēm, izaugsmi un prieku radīt.

Lappusi sagatavoja A.Socka

Jau pirmajā mēnesī pēc Krievijas iebrukuma Ukrainā Latvijā ieradās sievietes, kuras bija mazuļa gaidībās vai arī kuru bērniņš nāca pasaulē mūsu zemē. Teju visām ukraiņu ģimenēm šis laiks bija un joprojām ir sarežģīts gan emocionāli, gan savu ikdienas gaitu pielāgošanā svešā vidē, tādēļ prieks par katru jaundzimušo, kuram pasē rakstīts – dzimis Latvijā. Kāds bijis šo cilvēku ceļš uz mūsu valsti, ar kādiem izaicinājumiem jāsastopas ģimenēm, kuras šobrīd par savām mājām sauc Latviju?

“Mediju atbalsta fonda ieguldījums no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem”

MAF Mediju atbalsta fonds

Arī ukraiņi

Pērn statistiķi Latviju sveica dzimšanas dienā ar nepatīkamu ziņu – 2024. gada 9 mēnešos piedzimis rekordmazs bērnu skaits – pirmo reizi zem 10 000. Tendences ir diezgan skaidras – kopš 1991. gada dabiskais pieaugums Latvijā ir negatīvs, proti, mirst vairāk cilvēku nekā dzimst. Savukārt tas rada satraukumu par valsts attīstību un nākotni. Pareizo lēmumu trūkums, un sekas var būt neatgriezeniskas, jo zaudējam savus iedzīvotājus, iztukšojas Latvijas reģioni, it īpaši pierobeža. Īstenojot projektu “Piedzimt Latvijai!”, 21 publikācijā sarunās ar jomas speciālistiem un vietējo kopienu iedzīvotājiem meklēsim atbildes uz jautājumiem, ar ko Latvijai draud šādas demogrāfiskās situācijas turpināšanās. Kas tam pie vainas – mainīgā pasaules lietu kārtība, nestabilā ekonomiskā situācija, kara draudi, nevēlēšanās uzņemt atbildību, bailes netikt galā vai kas cits? Ko darīt, lai situācija uzlabotos, un vai tas vispār ir iespējams?

Intervija

Kļūt par māmiņu jādodas uz Latviju!

Saruna ar bijušo Harkivas pilsētas iedzīvotāju JEĻENU ČUNTOMOVU, kura jau nepilnus četrus gadus ar vīru Aleksandru un mūspusē dzimušo meitiņu Miroslavu dzīvo Balvos.

Esat no otras lielākās pilsētas Ukrainā pēc iedzīvotāju skaita, kurā dzīvo aptuveni pusotrs miljons cilvēku. Harkiva ir arī ievērojams izglītības un rūpniecības centrs, tāpat pilsēta var lepoties ar Brīvības laukumu, kas ir lielākais visā Eiropā!

– Jā, pilsēta patiešām ir liela, turklāt visā Harkivas apgabalā dzīvo aptuveni divi miljoni cilvēku – vairāk nekā Latvijā! Harkivas apgabalā arī piedzimu, pēc tam drīzumā sabruka PSRS un iestājās sarežģītie pagājušā gadsimta 90. gadi, kad valdīja bāds un aukstums. Tas cilvēkiem, tostarp maniem vecākiem, bija ļoti grūts laiks. Tomēr, ritot gadiem, dzīve pamazām kļuva vieglāka. Pēc skolas absolvēšanas iestājos medicīnas koledžā, ieguva feldšeres-laborantes izglītību un šajā specialitātē uzsāku strādāt, veicot pacientu nodoto asins analīzi un to rezultātu sagatavošanu. Ar to gan mans izglītības ceļš neapstājās, jo paralēli iestājos augstskolā un izmācījos par inženieri-ekologu. Tiesa, šis profesijas pārstāvji Ukrainā nav ļoti pieprasīti, tāpēc 17 gadus turpināju strādāt medicīnas nozarē, kas bija arī finansiāli ienesīgāk. Tur arī iepazinu topošo vīru Aleksandru, kurš ir no Luhanskas. Savukārt jau vēlāk mani vecāki pabeidza būvēt māju, es un Aleksandrs pārvācāmies uz viņu dzīvokli. Sākām plānot bērniņu, bet jau pēc trīs mēnešiem sākās karš...

Kā izvērtās jūsu dzīve kara sākumā?

– Sākotnēji Harkivu bija okupējusi Krievijas Federācijas armija, pēc kā pilsētu sāka atbrīvot Ukrainas bruņotie spēki, un kara tehnika darbojās ar pilnu jaudu. Jāuzsver, ka tobrīd ar vīru bijām pārcēlušies no dzīvokļa Harkivā uz vecāku mājām, kas atradās nedaudz ārpus pilsētas, jo gar mūsu ceturtajā stāvā esošā dzīvokļa logiem sāka lidot raķetes. Savukārt, kad vienā no naktīm sāka apšaudīt arī māju un pagalmā ielidojušas sešas raķetes to izpostīja, bet mēs tikai brīnumainā kārtā palikām dzīvi, sapratām, – ja nebrauksim projām, jebkurā brīdī varam aiziet bojā. Karš burtiskā nozīmē bija pārkāpis mājas sliekšni, un mums pat vairs nebija, kur paslēpties. Tas, ko piedzīvojām, bija šausmīgi, bet lēmums atstāt savas mājas un dzimteni – neizsakāmi emocionāls. Jāpiebilst, ka nedēļu pēc aizbraukšanas no Ukrainas saņēmām fotogrāfiju, kurā bija redzams, ka vecāku mājā ielidoja vēl viena raķete. Tā pilnībā pielika punktu mana tēva un mātes milzu pūlēm mājas būvniecībā – raķete to pilnībā nopostīja, māja nodega... Pilnībā iznīcināta tika arī mana brāļa paša rokām uzceltā māja, kas atradās blakus vecāku mājām...

Kāpēc, bēgot no kara šausmām, par galamērķi izvēlējāties tieši Latviju?

– Pirmkārt, tā ir viena no tuvākajām Eiropas valstīm, kurā varējām apmesties. Otrkārt, kad ieradāmies Latvijā, beidzot varējām kaut nedaudz uzelpot un justies mierīgi. Un, kad šeit bijām nodzīvojuši jau mēnesi, iepazinām apkārtnējo vidi, pakomunicējām ar apkārtnējiem un secinājām, ka Latvijā pret ukraiņiem nav negatīvas attieksmes un varam brīvi runāt krievu valodā, mūsu gala izvēle bija pašsaprotama. Protams, mēs ļoti labi zinām arī ukraiņu valodu, bet Latvijā vietējie iedzīvotāji šajā valodā nerunā. Jāpiebilst, ka sākotnēji plānojam pārcelties dzīvot uz Poliju, kur vīram piedāvāja darbu, bet tur gan ar krievu valodu neietu cauri un būtu jāmācās runāt poliski. Tikmēr pēc ierašanās Latvijā vīrs jau pēc trīs nedēļām atrada darbu un viņam komunikācijā ar citiem nav nekādu sarežģījumu.

Savukārt ceļš no Ukrainas uz Latviju gan droši vien nebija viegls...

– Nebija gan. Kā zināms, vispārējais iebrukums Ukrainā sākās

2022. gada 24. februārī, bet doties projām nolēmām 18. aprīlī. Sešatā sēdāmies mašīnā (es, mans vīrs un ģimenes draugs ar sievu un diviem bērniem) un līdzī paņēmām tikai nepieciešamākās mantas, lai gan ar to pietika, lai mašina būtu piekrauta pilna. Jāpiebilst, ka no Harkivas ārpus Ukrainas devāmies nevis rietumu virzienā, bet tiešā ceļā uz Krievijas Federāciju. Nezinājām, kas varētu šķīst divaini, bet tobrīd doties Rietumukrainas virzienā bija ārkārtīgi bīstami, jo mūsu valsts bruņotie spēki varēja atklāt uguni uz jebkuru, kas centās pārvietoties dziļāk valsts teritorijā. Tas tādēļ, lai izslēgtu risku, ka Ukrainas iekšienē dodas krievi. Tāda tolaik bija situācija.

Arī maršruts austrumu virzienā nebija drošs...

– Protams! Kā mēdz teikt, braucām “uz sava riska un baiļu rēķina”. Lai arī no Harkivas līdz robežai ar Krieviju ir tikai simts kilometri, šo ceļu mērojām divpadsmit stundas. Pa ceļam bija apmēram trīsdesmit kontroles punkti, kuros Krievijas armijas karavīri mūs pārbaudīja. Jāpiebilst, ka kontrolpunktos sievietes neaiztika, bet vīrieši gan dabūja pamatīgi trūkties. Piemēram, manam vīram ir tetovējumi, un Krievijas armijnieki viņam lika izģērbties teju vai kailam, meklējot, vai uz ķermeņa nav tetovējumu ar ukraiņu nacionālo simboliku. Savukārt mans brālis no Ukrainas caur Krieviju devās laikā, kad mūsu valsts bruņotie spēki uzsāka pretuzbrukumu. Tad Krievijas karavīri kontroles punktā, pārbaudot no Ukrainas izceļojošos vīriešus, izcēlās ar īpašu nežēlību un sita visus bez šķirošanas. Turklāt mūsu brauciena laikā iestājās arī komandantstunda, kad Krievijas karavīri, kā mums teica, šauj uz visu, kas pārvietojas. Tas bija šausmīgi, bet citas izvēles nebija – tik ļoti vēlējamies izrautes no visa tā trakuma.

Kas jūs sagaidīja, ieceļojot Krievijā?

– Ceļš bija ilgs, grūts, lija lietus, un mēs Krievijā ieobraucām naktī. Kā sapratu, tobrīd policijai bija dots norādījums automašīnas ar Ukrainas numuriem Krievijas teritorijā nestādīnāt, tādēļ, cik vien jaudas, ātrāk braucām uz viesnīcu tuvējā Belgorodā. Bijām noguruši tik ļoti, ka šķita – nomirsim. Savukārt no Belgorodas līdz robežai ar Latviju braucām diennakti. Paldies Dievam, ceļš bija mierīgs – neviens mums nelika nekādus šķēršļus un neaizrādīja, ka esam no Ukrainas. Uz robežas ar Latviju pavadījām astoņpadsmit stundas, kur bija milzīga automašīnu plūsma, līdz beidzot šķērsojām robežu un nonācām Rēzeknē. Jāpiebilst, ka sākotnēji plānojam aizbraukt uz Eiropu un drīzumā atgriezties atpakaļ mājās, jo nebijām domājuši, ka karš tik ļoti ieilgs. Mūsu valsts un iedzīvotāji bruņotajam konfliktam nebija gatavi, jo neticējām, ka kaut kas tāds patiešām var notikt.

Pieļauju, ka, iebraucot Latvijā, skaidra turpmākās rīcības plāna nebija.

– Tieši tā! Latvijā ieobraucām rītausmā un, vienkārši runājot, neko nesapratām. Mēs par jūsu valsti iepriekš neko arī nezinājām – viss bija jauns! Tomēr liels palīgs bija uz robežas iedotā A4 lapa ar sociālās palīdzības informāciju. Piezvanījām uz norādīto kontakttālruni, mums atbrauca pakal, un mēnesi dzīvojām Rēzeknē. Savukārt Balvos nonācām, jo mans brālis, kurš kopā ar sievu, meitu un dēlu no Ukrainas devās aptuveni divas nedēļas vēlāk nekā mēs, sākotnēji iekārtojās uz dzīvi Tilzā. Arī mēs ar vīru pārcēlāmies uz šo ciemu, kur strādāju par palīdzību virtuvē, bet vīrs atrada darbu celtniecības uzņēmumā Balvos. Savukārt tagad brālis ar ģimeni dzīvo Šķilbēnos un visi strādā zemnieku saimniecībā “Kotiņi”, bet mēs ar vīru esam pārcēlušies uz dzīvokli Steķintavā, Balvos. Aleksandrs turpina strādāt tajā pašā celtniecības uzņēmumā, bet es – veļas mazgātavā Balvu slimnīcā.

Daudziem ukraiņiem, uzsākot dzīvot Latvijā, ir grūti pierast pie mūsu valsts mazajiem mērogiem...

– Arī mēs saskārāmies ar šo pašu problēmu, jo Balvu pilsēta

Laimīgi kopā. Jeļena kopā ar vīru Aleksandru meitas gadiņa jubilejā.

ir tik maziņa! Šķiet, ka nelielajā ciemā, kurā piedzimu, bija tikpat daudz iedzīvotāju, cik Balvos! Dzīvojot Harkivā, biju pieradusi pie lielās kņadas un kustības. Turklāt bieži braucu ar sabiedrisko transportu, kur lielās cilvēku masas sniedza papildus emocijas, kas sastopamas tikai lielpilsētās. Tikmēr Latvijā cilvēki pārsvarā pārvietojas tikai ar automašīnām, un arī es šobrīd kārtoju autovadītāja tiesības. Grūti pierast arī pie tā, ka Balvos ir krietni mazāks produktu klāsts, nekā tas bija Harkivā. Nereti nevaru atrast pat vismazākos sīkumus, kas Ukrainā bija pašsaprotami. Savukārt ļoti garšo Latvijas piena produkti – tie ir neatkarājami! Runājot par vietējo iedzīvotāju mentalitāti, man šķiet, ka latvieši ir diezgan emocionāli un arī izpalīdzīgi. To ar vīru īpaši izjūtam savās darbavietās, kur mūs vienmēr atbalsta, nepieciešamības gadījumā – arī sadzīvīskos jautājumos.

Un nepatīkami starpgadījumi nav bijuši?

– Vienreiz, pastaigājoties ar meitiņu parkā, kādai sievietei, kura ar mums uzsāka sarunu, atvainojos, ka latviešu valodu slikti pārzinu, bet viņa atcirta: “Kāpēc jūs šeit atbraucāt un kāpēc nekarojat?” Vēlreiz atvainojos, sarunu neturpināju, un devāmies prom. Šis gadījums mani radīja lielu uztraukumu, pēc kā vairs nebija vēlmes doties ārā no dzīvokļa un komunicēt ar apkārtnējiem. Šķiet divains šis kundzes uzskats, ka sievietei ar bērnu jāatrodas kara zonā, tomēr nešaubs, ka cilvēku ar šādiem uzskatiem Latvijā nav daudz. Jebkurā gadījumā kopumā dzīvei Balvos esam adaptējušies. Ļoti labi arī saprotu, ka esam citā valstī, kur mums iespēju robežās sniedz palīdzību un atbalsta. Turklāt daudz kas ir bez maksas, bet vietējie iedzīvotāji par to maksā nodokļus, kas var radīt neapmierinātību. Katram par visu ir savs viedoklis, bet par palīdzību esam ļoti pateicīgi, kas ir ļoti pietiekama. Ja atbalsts būtu lielāks, tas nebūtu pareizi. Piemēram, abi ar vīru atbraucām uz Latviju, paši nopelnījām un Balvos nopirkām dzīvokli. Ir jāstrādā un visām dzīves vajadzībām jāpelna tikpat, cik Ukrainā. Nav jācer uz žēlastības dāvanām!

Jums nevar nepiekrīst, bet, šķiet, nav lielākas laimes,

tagad ir mūsējie

Kad ģimenē piesakās mazulis – turklāt pirmdzimtais!

– Tā tas ir – viennozīmīgi! Kad uzzināju, ka esmu stāvoklī, devos pie ginekoloģes uz Balvu poliklīniku, kura grūtniecības faktu apstiprināja. Kopš tā brīža dzīve bija kā paradīzē – arī tadēļ, ka mums ne par ko nebija jāmaksā! Regulāri nodevu analīzes un apmeklēju ginekologu norādītajās dienās. Jāuzsver, ka ginekoloģe, kura mani aprūpēja, ir fantastiska speciāliste un ļoti jauks cilvēks, kurai vienlīdz laba un profesionāla attieksme ir pret visām pacientēm. Ja dzemdību jomu salīdzina ar Ukrainu, tur pirms bērna dzemdēšanas no sākuma jāsakrāj paprāva naudas kaudzīte, jo par visu jāmaksā – katru ārsta vizīti, visvienkāršākajām analīzēm un sagatavošanas dzemdībām. Ja nepieciešami ģenētiskie testi, jāreķinās ar milzīgām naudas summām. Ukrainā šajā ziņā viss ir ļoti dārgi, bet Balvos grūtniecības laikā mūsu vienīgās izmaksas bija par gultiņas un kumodes iegādi. Palīdzēja arī darba kolēģi, ātri vien sarūpējot nepieciešamās mantas. Par to liels gandarijums. Maksā arī bērna pabalstu. Kopumā no Latvijas valsts līdz pašreizējam meitiņas pusotra gada vecumam katru mēnesi saņēmu 500 eiro, tostarp ieskaitot 170 eiro ikmēneša finansiālo atbalstu, kas paredzēts visiem ukraiņiem. Savukārt šobrīd kopējā ikmēneša summa ir mazāka – ap 200 eiro.

Dažkārt Latvijā gan nākas dzirdēt, ka pāri nevar atļauties dzemdēt bērnus, jo bērnu kopšana un audzināšana ir pārāk dārga...

– Vai tiešām tā var būt?! Jūs laikam esat kaut ko pārpratuši, jo dzemdēt bērnus vajag tieši Latvijā (smaida – aut. pieb.)! Mana pieredze ir, ka topošās māmiņas šeit tiek kvalitatīvi aprūpētas jau no pirmās sekundes, un tas absolūti nav dārgi – atnāci, pieteicies, piedzemdēji, un finansiāli vairs neko nevajag! Nezinu, cik lieli tēriņi grūtniecēm nepieciešami, piemēram, Polijā vai Vācijā, bet tāpat esmu pārliecināta, ka kļūt par māti jābrauc

uz Latviju!

Droši vien nekad nevarējat iedomāties, ka dzemdēsiet Latvijā!

– Tas gan (smejas – aut. pieb.)! Tomēr par to esmu ļoti priecīga, jo guvu ļoti pozitīvu pieredzi. Viss noritēja lieliski!

Un kā dzemdību nodaļā Balvos bija ar viesmīlību?

– Arī ļoti labi! Dzemdību nodaļas māsiņas ir fantastiskas! Turklāt medicīnisko personālu neslavēju, komplimentus raujot no zila gaisa. Gluži pretēji, – pati esmu mediķe, kura slimnīcā Ukrainā nostrādājusi 17 gadus, un zinu, kā mediķi uzvedas un kāda mēdz būt attieksme pret pacientiem. Man ir, ar ko salīdzināt, un varu teikt, ka medicīnas personālam Balvos ir ļoti labas prasmes, zināšanas un augsts izglītības līmenis. Savukārt tas, kāda tirība un kārtība valda dzemdību nodaļā Balvos, vispār nav apspriežams jautājums – pat vienu nieka puteklīti nav iespējams ieraudzīt! Atšķirības ar Harkivu ir acīmredzamas, kur diennakts laikā dzemdību nodaļā nākas aprūpēt ap diviem simtiem jauno māmiņu. Balvu mediķi, – jūs esat superīgi!

Kā veicās ar meitiņas pilsonības jautājuma kārtošanu?

– Ar to gan negāja tik ļoti raiti. Proti, lai meitiņa iegūtu Latvijas ID karti, viņai no sākuma bija jāsaņem pilsonība, jo Latvijas jurisdikcija paredz, ka ukraiņiem dzimis bērns automātiski kļūst par nepilsoni. Droši vien tā ir arī citu valstu pilsoņiem, kuri dzemdējuši Latvijā. Un tas, neskatoties uz to, ka Miroslavai ir Latvijas dzimšanas apliecība. Līdz ar to pirmajos mēnešos pēc meitas piedzimšanas braucu uz Ukrainas vēstniecību Rīgā, kur nokārtoju nepieciešamos dokumentus, lai Miroslava saņemtu Ukrainas pilsonību. Savukārt pirms tā meitas dzimšanas apliecību vajadzēja pārtulkot ukraiņu valodā, kā arī papildus sagatavot dokumentāciju uz piecpadsmit lapām divos eksemplāros – viens no tiem (oriģināls) palika pašiem, bet kopiju atdevām Ukrainas valstij. Tas

Ukrainā pirms bērna dzemdēšanas no sākuma jāsakrāj paprāva naudas kaudzīte, jo par visu jāmaksā – katru ārsta vizīti, visvienkāršākajām analīzēm un sagatavošanas dzemdībām. Ja nepieciešami ģenētiskie testi, jāreķinās ar milzīgām naudas summām. Ukrainā šajā ziņā viss ir ļoti dārgi, bet Balvos grūtniecības laikā vienīgās izmaksas bija par gultiņas un kumodes iegādi.

izmaksāja 80 eiro par vienu dokumentu eksemplāru. Bija nepieciešams apmeklēt vēl dažas iestādes, līdz Miroslava ieguva Ukrainas pilsonību.

Kā vērtējat Balvu pilsētas vidi un infrastruktūru bērniem?

– Pilsētas centrā infrastruktūra ir pietiekami laba, bet Steķintavā, kur dzīvoju ar ģimeni, vide maziem bērniem nav piemērota. Būšu atklāta un teikšu, ka daudzviet Steķintavā nav pat labiekārtotu trotuāru! Problēmas sagādā pat meitiņas izvešana ārā, bērnu ratiņos. Arī bērnu rotaļu laukums, kas atrodas pie Balvu Profesionālās un vispārīgglītojošās vidusskolas, vienkārši aizbērts ar smiltīm un vairāk piemērots gados vecāku bērnu izklaidēm. Meitiņai uzdāvināja skrejriteni, bet kur lai ar to brauc? Steķintavā noteikti nē – jādodas uz pilsētas centru. Domāju, ka savā kritikā esmu objektīva.

Vai skumstat pēc Ukrainas?

– Jā, ļoti... Skumstu pēc Harkivas, savām mājām, bijušās darbavietas... Vienlaikus jāatzīst, ka skumstu par pirmskara Harkivas dzīvi, bet to, kā tur isti ir šobrīd, nezinu. Protams, sazvānos ar draugiem, un, cik saprotu, viss ir mainījies – Harkivai un tās iedzīvotājiem klājas grūti...

Varbūt vērts apdomāt par palikšanu Latvijā uz visiem laikiem?

– Domāju, ka tomēr nē. Lai paliktu Latvijā, noteikti jāapgūst latviešu valoda. To arī cenšamies darīt, bet tas nav viegli. Nevelos nevienu aizvainot, bet latviešu valoda nepieciešama tikai Latvijā. Turklāt, ja nopietni pieķersimies latviešu valodas apgūšanai, tam jāvelta ne mazums laika, bet jāsaprot, ka Balvos ir mazas perspektīvas attīstīt savu dzīvi, veidot karjeru. Tadēļ ar vīru apsveram domu mācīties angļu valodu, kurā var sazināties teju jebkurā valstī. Ļoti gribas atpakaļ uz mājām... Tomēr, ja ne uzreiz uz Ukrainu, tad, domāju, tuvāko divu gadu laikā pārvāksimies uz dzīvi citur. Tajā pašā laikā man patīk Latvija – tās daba, iedzīvotāji. Jūs esat ļoti cilvēki!

Speciālista komentārs

Miers un drošība – labākā dāvana

SKAIDRĪTE KRAKOPE,

psiholoģe: – Esmu konsultējusi un sniegusi psiholoģisku atbalstu tēvam un viņa bērnam no Ukrainas, kuri piedzīvoja kara šausmas un bija liecinieki tam, kā sabrūk māja, kurā atradās šī bērna māte. Piedzīvot ko tādu ir ļoti smagi. Pēc kāda laika tēvs ar savu atvasīti pārcēlās uz citu valsti, bet par mammu, cik man zināms, diemžēl nekādu ziņu nebija. Vien cerība un ticība, ka viņa palika dzīva. Savukārt kara

dēļ Latvijā ieceļojušās grūtnieces no Ukrainas jūtas dažādi. Viņu pieredzi vienlaikus raksturo emocionāls smagums un drošība, jo mūsu valstī nav kara, kas, domājot par bērna dzīvību, sniedz atvieglojuma sajūtu. Turklāt ukraiņietēm, kuras ir mazuļa gaidībās (un arī pēc bērna dzimšanas), Latvijā pieejams plašs

valsts apmaksāts medicīniskais atbalsts, drošas dzemdības slimnīcā un ārstu uzraudzība. Tajā pašā laikā grūtniecēm ir ļoti svarīgi iespēju robežās maksimāli mazināt vai novērst psiholoģiskās problēmas, kas radušās līdz ar pārcelšanos uz citu valsti. Tadēļ nevajag baidīties lūgt palīdzību un izmantot iespēju saņemt profesionālu speciālistu atbalstu, tostarp doties uz psihologa konsultācijām. Ukraiņu grūtnieces ļoti daudz ko var darīt arī pašas, lai sevi noskaņotu uz pozitīvāku domāšanu un radītu labvēlīgāku psiholoģisko atmosfēru. Piemēram, nepieciešams ierobežot ziņu skatīšanos par karadarbību Ukrainā, ikdienā jāpūljas par sevi un savu ģimeni, kā arī sev regulāri jāatgādina, ka viņas Latvijā nav vienas – mūsu valstī pieejams plašs atbalsts, un daudzi cilvēki gatavi sniegt palīdzīgu roku. Šī apziņa var dot iekšēju spēku un cerību. Tāpat svarīgi uzsvērt, ka ukraiņu grūtnieču fiziskā un psiholoģiskā veselība, ilgstošs stress, trauksme un bailes, ko viņas piedzīvoja kara un piespiedu pārvietošanās dēļ, var būtiski ietekmēt augļa attīstību. Tadēļ topošajām māmiņām nepieciešama ne tikai regulāra atpūta, miegs un kustības svaigā gaisā, bet arī jārunā par savām sajūtām, jācenšas domāt pozitīvi un nedrīkst iestrēgt negativismā. Miers un drošība Latvijā ir labākā dāvana māmiņai ar mazuli!

Nākamais dzīves posms sākas, kad grūtniecēm bērns piedzimis vai arī jaunās māmiņas no Ukrainas mūsu valstī jau ieradušās ar savām atvasēm. Šādā gadījumā ne tikai vecāki, bet arī bērni izjūt skumjas, trauksmi un stresu, jo ir atrauti no savas dzimtenes un tuviniekiem. Bērni, kuri mācās Latvijas izglītības iestādēs, ikdienas skolas gaitās var izjust emocionālu spriedzi, kas saistīta ar zaudējumiem, nedrošību un bailēm par saviem tuviniekiem, kuri palikuši Ukrainā. Trauksmi un bailes kļūstīties var radīt arī barjera komunikācijā ar citiem, kā arī mācības svešā valodā. Ko darīt? Pirmkārt, lai arī ir skumjas pēc dzimtenes un Ukrainā palikušajiem tuviniekiem, regulāra saziņa ar viņiem un informācija par karadarbību var negatīvi ietekmēt bērnu emocionālo stāvokli un koncentrēšanās spējas. Otrkārt, ja ir iespēja, ļoti svarīgi pašām ukraiņu ģimenēm draudzīgi vienai otru stiprināt ar savu atbalstu un cerību. Treškārt, Latvijas skolās tiek veicināta draudzīga vide ar integrācijas aktivitātēm, bet, lai bērni justos emocionāli pozitīvi, skolās pieejams psihologa un sociālā pedagoga atbalsts. Cieša sadarbība ar ģimeni palīdz krietni labāk izprast bērna vajadzības un sajūtas, kad speciālisti nepieciešamo atbalstu var sniegt laikus. Visbeidzot vienmēr ir iespēja lūgties, kas sniedz gaišāku un cerīgāku skatu nākotnē.

Balvu novada pašvaldībā

Palīdzību gatavi sniegt joprojām

Vismaz līdz pagājušā gada novembrim Latvijā aizvien ik mēnesi ieradās ap 500 līdz 600 Ukrainas kara bēgļu.

Tomēr, ņemot vērā, ka kopumā valstī no jauna ieceļojušo Ukrainas civiliedzīvotāju plūsma ir stabilizējusies, kā arī saistībā ar budžeta iespējām un vēlmi atbalstu pakāpeniski pielīdzināt tam, ko saņem Latvijas iedzīvotāji, no šī gada sākuma novirzītais finansējums ukraiņiem ir par 40% mazāks nekā pērn jeb nepilni 40 miljoni eiro. Savukārt Balvu novada pašvaldības izpilddirektora vietnieks JĀNIS BUBNOVS stāsta, ka Balvu novada teritorijā ukraiņu kara bēgļu plūsmas šobrīd nav vispār. Arī sociālajā pārvaldē ar lūgumu pēc palīdzības jau labu laiku nav vērsies neviens Ukrainas civiliedzīvotājs. Tikmēr tie Ukrainas valstspiederīgie, kuri pašvaldības teritorijā ieceļojuši jau iepriekš un joprojām šeit uzturas, vairs nav sociālās pārvaldes klienti, mūspusē jau iedzīvojušies, atraduši darbu un spēj sevi nodrošināt. Ir arī ukraiņu ģimenes ar bērniem, kuras uzņēmuši vietējie iedzīvotāji un nodrošina uzturēšanos sev piederošos dzīvokļos, par izmitināšanu saņemot valsts kompensāciju. "Kara sākumā

bēgļu plūsma gan bija ļoti aktīva. Tiesa, Balvu pašvaldības teritorijā pārsvarā nebija ukraiņu galamērķis, bet vairāk tranzīteritorija, lai vēlāk dotos uz dzīvi citviet. Tobrīd mēs vairāk vai mazāk, bet bijām gatavi uzņemt bēgļus, lai gan vienlaikus tā bija jauna, iepriekš nepieredzēta situācija. No savas pieredzes mācāmies un saprotam, ka tolaik visvairāk pietrūka iespēju ukraiņiem sniegt psiholoģisko atbalstu, kas šiem cilvēkiem bija nepieciešams. Savukārt primārās vajadzības nodrošinājām, un arī tagad, ja būtu nepieciešams, esam gatavi sniegt palīdzību," uzsver izpilddirektora vietnieks.

Jautāts, vai starp pašvaldības teritorijā ieceļojušajiem ukraiņiem bija arī grūtnieces vai jaunās māmiņas ar zīdaiņiem, J. Bubnovs pastāstīja, ka šādas sievietes bija, īpaši kara sākumā: "Sievietēm gaidībās vai jaunajām māmiņām doties prom no savas dzimtenes un laist pasaulē bērnu svešā valstī, isti nezinot, kas viņas sagaida, protams, ir emocionāli grūti. Arī sarunās ukraiņietes uzsvēra, ka medicīnas modelis Latvijā un Ukrainā ir atšķirīgs. Līdz ar to kopējie psiholoģiskie apstākļi bija sarežģīti, bet situāciju darija vieglāku tas, ka ukraiņi ar cilvēkiem, kuri sniedz palīdzību, var sazināties krievu valodā, kas savukārt neradīja komunikācijas barjeru."

Saņem ministrijas apbalvojumu

Profesionāle ar lielo burtu

Irēna Tušinska

Valsts Probācijas dienesta (VPD) dibināšanas gadadienā, 2025.gada 7.oktobrī, Latvijas Tieslietu ministrijā desmit darbiniekiem pasniedza Valsts Probācijas dienesta apbalvojumus. Viņu vidū bija arī VPD Balvu nodaļas probācijas speciāliste GUNTA IMEŅINOVA, kura saņēma VPD otrās pakāpes Goda zīmi "Par nopelniem" par ilggadēju un godprātīgu darbu, nozīmīgu un nesavtīgu ieguldījumu Valsts probācijas dienesta darbībā.

Ko izjutāt, saņemot Tieslietu ministrijas Goda zīmi?

– Pasākums bija svinīgs un tajā pat laikā sirsnīgs. Dienesta vadītājs pasniedza apbalvojumus, klātesošie kolēģi sveica ar laba vēlējumiem un ziediem. Apbalvojuma saņemšana ir apliecinājums manai atbildīgajai un profesionālajai darbībai. Prieks, ka svinīgajā brīdī klātienē mani atbalstīja mūsu nodaļas vadītāja Rita Saleniece. Ceremonijas laikā labu noskaņojumu radīja arī Andra Ērgļa sniegtais koncerts.

Cik sen strādājat probācijas dienestā un ar ko nodarbojāties pirms tam?

– Dienestā strādāju kopš 2005.gada 19.jūlija – vairāk nekā 20 gadus. Iepriekš mana darba pieredze bija saistīta ar sociālo jomu, jo strādāju bāriņtiesā.

Kāpēc izvēlējāties darbu Valsts Probācijas dienestā?

– Kad Latvijā izveidoja probācijas dienestu, katrā rajonā izsludināja konkursu darbinieku vakancēm. Veidojās darba komandas atbilstoši profesionālajai atbilstībai. Vēlējos profesionāli pilnveidoties, vienlaikus pielietojot iepriekš iegūtās zināšanas psiholoģijā un sociālajā darbā. Konkursa kārtībā ieguvi iespēju uzsākt darbu šajā dienestā. Tāpat esmu apguvusi psihologa profesiju un ieguvisi sociālā darbinieka profesionālo maģistra grādu.

Kāds ir probācijas dienesta pamatuzdevums?

– Tā ir Tieslietu ministrijas pārraudzībā esoša iestāde, kuras galvenais uzdevums ir sekmēt noziedzības novēršanu valstī, nodrošināt sabiedrībā izciešamo sodu kvalitatīvu izpildi, koordināciju, atslogojot pārējo tiesību aizsardzības iestāžu darbu. Svarīgi, lai likumpārkāpējs piemēroto sodu var izciest sabiedrībā, saglabājot ierasto dzīves vidi, kvalitāti, ģimenes un sabiedrības saites un atbalstu.

Kādi ir probācijas speciālista darba pienākumi?

– Pienākumi atkarīgi no tā, kādu funkciju veiksmai darbinieks ir apmācīts. Esmu apguvusi dienestā nodrošinātās soda izpildes funkcijas – probācijas klientu uzraudzību un soda "sabiedriskais darbs" organizēšanu un vadišanu. Rakstu izvērtēšanas ziņojumus. Tie ir plaši raksturojumi par klientu, ko iesniedzam pieprasītājam – policijai, prokuratūrai, tiesai, lai lemtu par konkrētam klientam piemērojamā kriminālsoda veidu. Vadu izlīguma procesus un probācijas programmas, kas šobrīd ir diezgan aktuāli dažādām klientu kategorijām. Reģionā vadu kolēģu konsultācijas. Esmu Izlīguma Vēstnesis, kas sniedz atbalstu citiem probācijas speciālistiem. Ik gadu izmantoju iespēju apgūt jaunas zināšanas un prasmes. Esmu sākusi apmeklēt Motivējošās intervēšanas treneru apmācības, lai apmācītu kolēģus. Pagājušajā gadā apguvu jaunu probācijas programmu "Autokontrolē". Tā izstrādāta klientiem, kuri vadījuši transportlīdzekli alkohola reibumā. 5.janvārī mūsu nodaļā 16.nodarbību kursu pabeidza pirmā grupa. Šādu programmu kopā ar kolēģi Aelitu vadu arī Ludzas nodaļas klientiem.

Kā mainījušās darba metodes un darba apstākļi, kopš sākāt strādāt probācijas dienestā?

– Kopš dienesta pirmsākumiem joprojām vissvarīgākā darba metode ir saruna. Attīstītām un pilnveidojam prasmes komunicēt, sadarboties ar klientiem, kuriem ir dažāda rakstura uzvedības traucējumi. Kopš izveidošanas dienas dienests bijis vērst uz nodarbināto kvalitatīvu apmācību darbā ar klientu. Laikam ejot, mainās aktuālie procesi sabiedrībā, notiek izmaiņas likumdošanā. Arī probācijas dienests pilnveido profesionālo apmācību, tehnisko un materiālo nodrošinājumu. Mūsu nodaļā izveidotas atsevišķas darbinieku un klientu darba zonas, kas sekmē gan ētisku sensitīvo datu apstrādi, gan drošību. Valstī intensīvi tiek ieviesta digitalizācija, strādājam ar programmu "e-Lieta", kas nozīmē elektronisku lietu izmeklēšanas, tiesvedības un sodu izpildes procesu, nodrošinot informācijas pieejamību elektroniskajā vidē visiem procesā iesaistītajiem dalībniekiem. Arī probācijas klienti aktīvi tiek iesaistīti e-Paraksta, e-Adrese izveidošanā un pielietošanā. Ja nepieciešams, sniedzam

Foto - no personīgā arhīva

Kopā ar dienesta vadītāju Imantu Jurevičius. Valsts Probācijas dienesta dibināšanas gadadienai veltītajā svinīgajā pasākumā Tieslietu ministrijā uzrunu un pateicības vārdus par darbinieku ieguldījumu sabiedrības drošības stiprināšanā teica Tieslietu ministre Inese Lībiņa-Egnere un dienesta vadītājs Imants Jurevičius.

konsultācijas un tehnisku palīdzību elektronisko rīku izveidošanā un pielietošanā. Jaunās tehnoloģijas ļauj strādāt attālināti – veikt darbu ar uzraudzības klientiem, sastādīt izvērtēšanas ziņojumus un vadīt izlīgumus. Arī mācības un kolēģu konsultācijas biežāk notiek tiešsaistē. Pēc nepieciešamības darba pienākumus izpildām arī citās nodaļās. Reģionā esam vienīgā nodaļa, kuras tehniskajā bāzē ir elektroauto.

Savā darbā saskarities ar dzīves tumšo pusī. Kas motivē strādāt šajā jomā? Kas šajā darbā sniedz gandarījumu?

– Strādājot dienestā, ik dienu saskaramies ar negatīviem notikumiem cilvēku dzīvēs. Un katrai situācijai ir atšķirīgi apstākļi. Darbs notiek ne tikai ar likumpārkāpējiem un cietušajiem, bet arī ar viņu ģimenēm un tuviniekiem. Gandarījumu sniedz pozitīva, cilvēciska sadarbība un taisnīguma atjaunošana.

Kas jums šķiet visgrūtākais probācijas darbā?

– Jāpieņem, ka šis darbs ir mana izvēle. Svarīgi saglabāt neitralitāti attiecībā uz klientu. Piemēram, saskarsmē ar tādiem klientiem, kuri īpaši cietsirdīgi un pazemojoši izturējušies pret kādu citu, īpaši pret mazāk aizsargātajiem – bērniem, slimiem vai veciem cilvēkiem. Zinot šausminošos apstākļus, vienalga jāsaprot, ka preti ir cilvēks, ar kuru jāveido sadarbība. Katrs nodarbinātais ir apguvis zināšanas, kā ievērot robežas, paliekot emocionāli noturīgam.

Gadu gaitā esat saskārusies ar dažādu cilvēku likteņiem. Vai daudz bijis tādu, kuriem izdevies atkal kļūt par likumpaklausīgiem sabiedrības locekļiem?

– Ja cilvēks atkārtoti nenonāk probācijas dienesta redzeslokā vai neizcieš cita veida sodu (naudas sodu, cietumsodu), tad to var uzskatīt par pozitīvu pārmaiņu gadījumu. Ir arī klienti, kuriem recidīvs atkārtojas, jo izmaiņas viņu attieksmē un uzvedībā ir grūti panākt. Pamatā viss atkarīgs no paša cilvēka. Jā, priecē, ka ar bijušo klientu vairs netiekamies darba vidē, bet sasveicināties, nejausi satiekoties, varam aprunāties. Ir arī tādi, kuri piezvana uz darba telefonu, lai novēlētu priecīgus Ziemassvētkus, laimīgu Jauno gadu.

Nereti uz kriminālu pārkāpumu taciņas cilvēks nostājas jaunības dullumā. Kā probācijas dienests strādā ar jauniešiem, lai novērstu šādu iespēju?

– Šobrīd dienestā notiek aktīvs darbs ar jauniešiem-likumpārkāpējiem. Ir ieviesta jauna funkcija – probācijas novērošana. Tas nav kriminālsods, bet audzinoša rakstura piespiedu līdzeklis, ko var piemērot jauniešiem no 11 gadu vecuma līdz pilngadības sasniegšanai. Šajā procesā klienta uzraudzība notiek intensīvākā sadarbībā ar ģimeni, atbalsta dienestiem un speciālistiem, citiem sadarbības partneriem. Visam pamatā ir darbs ģimenē – bērna audzināšana, atbildības un attieksmes veidošana. Veicam arī preventīvus pasākumus – runājam ar skolēniem par uzvedību un attieksmi, atbildību un pienākumiem, par uzvedību e-vidē. Pēdējos gados skolas aicina runāt ar bērniem par attieksmi, īpaši izceļot mobinga problēmu. Ja tā padomā – kas ir tas "mobingotājs"? Atmetot bravūrīgās bruņas, visbiežāk redzams neaizsargāts, sāpināts cilvēkbērns, kurš varu pār citiem, savu pārākumu izrāda, sāpinot otru. Arī šeit svarīga audzināšana ģimenē. Nodaļā rīkojam Ēnu dienas, Atvērto durvju dienas, sniedzot jauniešiem iespēju uzzināt informāciju par dienesta darbību, sadarbību ar sabiedrību, kā

arī profesionālās izaugsmes iespējām.

Cik pretimnākoša un pieņemoša ir mūsu sabiedrība, saskaroties ar cietumsodu izcietušiem cilvēkiem?

– Šajā aspektā varētu runāt par katra cilvēka attieksmi, kas var izpausties, sākot ar ļoti nosodošu, līdz pieņemošai. Kopumā sabiedrības attieksmi var raksturot kā iecietīgu. Pirms cilvēks nezina, ka viņa kaimiņš, darba kolēģis vai vadītājs, kāds no paziņām ir likumpārkāpējs, un cilvēka uzvedība nerada nekādas šaubas, pretenzijas pret šo cilvēku var nerasties. Bet, tiklīdz šāda informācija kļūst zināma, attieksme nereti var mainīties. Viss atkarīgs no līdzcilvēku attieksmes, uzskatiem, zināšanām. Arī sabiedrības iesaiste darbā ar likumpārkāpējiem ir ļoti nozīmīga.

Vai, pildot darba pienākumus, ir nācies nokļūt bīstamās situācijās?

– Izteikti bīstami gadījumi nav bijuši. Probācijas darbinieki ir apmācīti, kā rīkoties riska situācijās. Svarīgi pašam tās neveicināt, izvēloties atbilstošu nostāju sadarbības laikā, sarunās. Lai mazinātu iespēju nonākt bīstamā situācijā, ārpus nodaļas pie klienta darbinieks nedodas viens. Ja rodas nepieciešamība, var piesaistīt apsardzes firmas vai policijas darbiniekus. Kā zināms, bīstamības pakāpe pastāv jebkur, arī ikdienas sadzīvē.

Kāds izveidojies struktūrvienības kolektīvs? Vai rīkojat kopīgas aktivitātes arī ārpus darba laika, saliedēšanās pasākumus?

– Balvu nodaļa ir iekļauta Latgales reģionālajā struktūrvienībā. Kolektīvā esam piecas sievietes. Iespēju robežās kopā apmeklējam pasākumus arī ārpus novada – baudām teātra izrādes, koncertus, izstādes. Dzimšanas dienas un vārda dienas atzīmējam ar skaistu ziedu pušķu pasniegšanu un laba vēlējumiem gaviļņiem. Arī reģiona līmenī notiek saliedēšanās pasākumi. Vasarās tās ir sporta spēles, ziemā – Ziemassvētku pasākumi, balle, ko katru gadu organizē cita nodaļa. Dienests saviem darbiniekiem nodrošina arī atbalsta pasākumus – notiek profesionālās pilnveides kursi, apmācības, kolēģu konsultācijas, supervīzijas. Arī šogad nodaļā notiks kolektīvās supervīzijas sesijas. Izmantosim arī individuālās supervīzijas, jo ir svarīgi sevi pasargāt no emocionālās izdegšanas, mācīties, kā sevi stiprināt, lai virsroku neņem depresīvas domas.

Kā atjaunojat spēkus, lai varētu strādāt šādu darbu?

– Ikdienā visbiežāk atpūšos pastaigājoties. Patīk aktīva atpūta – kopā ar ģimeni dodamies tuvākos un tālākos ceļojumos, izstaigājam dabas takas, iepazīstam pilsētas, citas valstis, apmeklējam dažādus pasākumus. Kopā esam apceļojuši Latviju. Vienmēr priecē mūsu skaistā daba. Kopīgi svinam ģimenes svētkus. Sapulcējušies lieli un mazi, dziedam dziesmas, spēlējām spēles, iesaistāmies pašu sagatavotās viktorinās. Svinot dzimšanas dienas, kopā ar bērniem izbaudījām Niagāras ūdenskrituma varenību un katru bērna sapņu zemi – "Disneyland Orlando" Floridā. Tas bija satriecoši skaisti. Pagājušajā vasarā Tallinā apmeklējām "AC/DC" koncertu, kas mūs uzlādēja ar jaunu enerģijas devu. Rudenī baudījām kopā būšanu Andalūzijas saulainajā Vidusjūras piekrastē. Man ir svarīgi būt kopā ar sev tuviem cilvēkiem, veltot uzmanību un laiku viens otram, esot blakus.

Dambretes turnīrs

*Sākums 1.lpp.

Ir jādama! Balvu sākumskolas dambretes pulciņa līderis Sandis Truhanovs (10 gadi), kurš Gulbenē plūcis uzvaras laurus, atzina, ka uzvarēt nav nemaz tik viegli: “Ir jādama gājieni. Mājās dambreti spēlēju ar mammu, tēti un brāli. Tēti uzvaru diezgan bieži.”

Kopā ar dēlu. Kristapa Vanaga dēls Oliveris (8 gadi), taujāts, kas ir vajadzīgs, lai uzvarētu, domīgi atzina, ka prāts. “Kur to dabūt? Vajag skolā iet. Vienreiz tēti jau sanāca uzvarēt,” viņš paskaidroja. Savukārt tētis piebilda, ka datori un planšetes nevar aizstāt spēli klātienē: “Tā ir arī komunikācija, būšana sabiedrībā.”

Pirms turnīra. Baiba Zača ar mazmeitiņu Keriju Šmagri iesildījās pirms turnīra, paskaidrojot, ka smadzenes ir jāiekustina. “Ar mammu Kristīni spēlēju katru vakaru,” atklāja Kerija. “Mazmeitiņai patīk vinnēt,” piebilda vecmamma.

Uzmundrinošs apskāviens. Anna Aleškeviča priecājas, ka piecgadīgā meitiņa Maira ir draugos ar dambretes spēli.

Kopā ar jaunākajiem dalībniekiem. Balvu sākumskolas dambretes pulciņa “Domāt prieks” pedagoģe Žanna Ivanova lepojas, ka šogad turnīrā piedalījās arī viņas visjaunākie audzēkņi Matīss Vilciņš un Maira Aleškeviča, kuri dambretes spēli apgūst bērnudārzā.

Barikāžu 35.gadadienas atceres pasākums

*Sākums 9.lpp.

Skaistumkopšanas 3.kursa audzēkņu darbi. Skolotāja Lilita Kūkoja pastāstīja, ka zīmējumi tapa, sasaistot barikāžu laiku ar stundas tēmu par tērpiem atbilstoši tam laikam: “Meitenes skatījās videomateriālu un mēģināja attēlot tā laika apģērbus (siltos tērpus – cepures, biezas bikses, *pufaikas*) un simbolus (ugunskuru, karogu), nedaudz darbos ienesot arī mūsdienīgus elementus.” Šos zīmējumus “Vīru spēlēs” lieliski papildināja grāmatas par tā laika vēstures notikumiem no skolas bibliotēkas, ko rūpīgi izvēlējās bibliotekāre Līga Annuškāne. Lai nevienā mirklī skolēniem nebūtu garlaicīgi, gan apskatīt zīmējumus, gan pašķīrstīt grāmatas varēja ikviens, kurš bija izpildījis pārbaudījumus.

Uzvar stiprākie! Kopumā skolēniem bija sagatavoti septiņi dažādi pārbaudījumi, kuros nācās iejusties gan zemessargu, gan ugunsdzēsēju lomā, veikt spēka vingrinājumus, pārvarēt šķēršļu joslu, uzcelt torni, viens uzdevums bija jāizpilda uz slidām hokeja laukumā, bet “vēstures stacijā” skolēnus gaidīja “Kahoot” spēle. Visus šos pārbaudījumus ik gadu sagatavo divi skolotāji – Gatis Stepanovs un Ainārs Strads. G.Stepanovs pastāstīja, ka skolai ir ļoti laba sadarbība gan ar VUGD, gan ar Zemessardzes 31.bataljonu, kuri pārbaudījumiem aizdod ekipējumu. Jāatzīst, tie bija ļoti interesanti, jo skolēni darbojās ar patiesu aizrautību. Spēlēm noslēdzoties, uzvarētāji saņēma diplomus (1.vietu pamatskolas grupā ieguva 9.b klase, vidusskolas grupā – 10.b klase), pārējie – pateicības, bet visi kopā – gandarījumu par spēju būt saliedētiem, prasmi atbalstīt, uzmuntrināt un līdzdarboties.

Zelts – Viļakas pārvaldes robežsargiem

“Barikāžu kauss” ložu šaušanā

Artūrs Ločmelis

Madonas sporta centra šautuvē aizvadīts nu jau par tradīciju kļuvis “Barikāžu kauss” ložu šaušanā, ko sadarbībā ar 26.kājnieku bataljonu organizē Zemessardzes 31.kājnieku bataljons.

Kopumā sacensībās piedalījās deviņas komandas no Zemessardzes 2.Vidzemes brigādes, Zemessardzes 25., 26. un 31.kājnieku bataljona, Mācību vadības pavēlniecības Kājnieku skolas, Jaunsardzes centra, Valsts policijas Vidzemes reģionālās pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa, Igaunijas Aizsardzības līgas un Valsts robežsardzes Viļakas pārvaldes. Ikviens no komandām bija labi sagatavojies, ko apliecināja arī augstie rezultāti. Turklāt kopvērtējumā godalgoto 1.vietu izcīnīja Valsts robežsardzes Viļakas pārvaldes komanda, 2.vietu ieguva Zemessardzes 26.kājnieku bataljons, bet 3.vietā ierindojās Igaunijas Aizsardzības līga. Viļakas pārvaldes robežsargi savu klasi nodemonstrēja arī individuāli. Proti, vingrinājumā “DP-4” vecākā inspektore (pārvaldes priekšnieka palīdze) virsleitnante EDĪTE DANIEKA ieguva 1.vietu, Robežkontroles un imigrācijas kontroles dienesta Operatīvās vadības nodaļas inspektors SERGEJS KUĻA – 3.vietu, bet Viļakas pārvaldes priekšnieka vietnieks (Kriminālizmeklēšanas dienesta

Medaļas un kauss. Attēlā no kreisās puses – Viļakas pārvaldes robežsargi Edīte Danieka, Aivars Peipiņš, Sergejs Kuļa un Raitis Štotaks.

priekšnieks) pulkvežleitnants AIVARS PEIPIŅŠ – 4.vietu.

Jāpiebilst, ka “Barikāžu kauss” ložu šaušanā nav tikai sacensības, bet galvenokārt gaidīta tikšanās un cieņas izrādīšana 1991.gada janvāra notikumiem.

Atbild eksperts

Pieci jautājumi par mājokļa kredītu

Pieņemot lēmumu par mājokļa iegādi, hipotekārā kredīta ņēmējiem ierasti rodas vairāki jautājumi, kas saistīti ar aizdevuma saņemšanas procesu, ikmēneša maksājumiem, kā arī iespējamām papildu izmaksām. Kā norāda “Luminor” bankas mājokļa kredītešanas vadītājs KASPARS SAUSAIS, liela daļa klientu pirms mājokļa iegādes un kredīta līguma slēgšanas vērsas bankā ar līdzīgiem jautājumiem, tāpēc eksperts ir apkopojis populārākos un klientu visbiežāk uzdotos jautājumus, kas saistīti ar hipotekāro kredītu.

Kādu summu ir iespējams aizņemties mājokļa iegādei?

Piesakoties aizdevumam, jāņem vērā, ka kopējais kredītu apjoms nedrīkst pārsniegt sešu gadu ienākumus, vienlaikus kopējais kredītu maksājumu apjoms pret mājāsaimniecības ienākumiem nedrīkst pārsniegt 30–40% atkarībā no mājāsaimniecības kopējiem ienākumiem. Šie kritēriji izriet no likumdošanas maksimālajiem limitiem, kā arī jāņem vērā, ka katrai kredītiestādei ir papildu kritēriji, kas var samazināt maksimālo kredīta summu. Tas nozīmē, – ja mājāsaimniecības ienākumi pēc nodokļu nomaksas ir, piemēram, 2000 eiro, kopējais kredītu slogs (visu kredītu kopsumma) nevar pārsniegt 144 tūkstošus eiro.

Eksperts skaidro, ka banka izvērtē minimālo ikdienas izdevumu apmēru, kas nepieciešams mājāsaimniecībai, piemēram, komunālajiem maksājumiem, pārtikai un citiem būtiskiem tērīņiem uz vienu personu. Līdz ar to jāņem vērā, ka lielāks ģimenes locekļu skaits nozīmē arī lielāku nepieciešamo līdzekļu apjomu ikdienas izdevumu segšanai.

Cik ilgs laiks nepieciešams, lai saņemtu aizdevumu?

Šo jautājumu bieži uzdod gan tie, kuri vēl tikai gatavojas hipotekārā kredīta pieteikuma iesniegšanai, gan klienti, kuri šo procesu jau ir uzsākuši. Ja klients jau ir atradis īpašumu, ko vēlas iegādāties, un ir sagatavots nekustamā īpašuma vērtējums (ja tāds ir nepieciešams), viss aizdevuma piešķiršanas process var aizņemt aptuveni divas līdz četras nedēļas. Klienta situācijas izvērtēšana bankā parasti aizņem vienu līdz trīs dienas, kam seko līgumu sagatavošana, notāra apstiprinājums un dokumentu iesniegšana Zemesgrāmatā. Tikai pēc atbildes saņemšanas no Zemesgrāmatas, kas var aizņemt līdz divām nedēļām, notiek kredīta naudas izmaksa, un klients var saņemt jaunā īpašuma atslēgas.

Kopējā procesā ir vairāki secīgi posmi, kas var pagarināt ceļu līdz jaunam mājoklim. Tomēr jāņem vērā tas, ka atkarībā no klienta sniegtās informācijas bankai var būt nepieciešams ilgāks laiks, lai izvērtētu klienta maksātspēju ilgtermiņā. Tālāk no paša klienta atkarīgs, cik ilgā laikā tiks parakstīts pirkuma līgums un veiktas citas nepieciešamās formalitātes.

Vai ikmēneša maksājumi būs jāskaita uz kontu bankā, kurā noformēts aizdevums?

Ikmēneša maksājumi par mājokļa kredītu tiek automātiski

apmaksāti no konta, kas norādīts konkrētajā aizdevuma līgumā, tāpēc aizņēmējam ir ērtāk atvērt kontu attiecīgajā bankā, lai nesatrauktos par nepieciešamās summas pārskaitīšanu attiecīgajā dienā. Nepieciešams nodrošināt tikai to, lai kontā ir pietiekams naudas daudzums. Tāpēc algas konts ar regulāriem ienākumiem ir ērts veids, kā nodrošināt līdzekļu pieejamību kontā. Klientu ērtībai ir iespējams atvērt arī atsevišķu kontu, kas tiek izmantots tikai hipotekārā kredīta atmaksai un automātisko ikmēneša maksājumu veikšanai.

Vienlaikus jāņem vērā, – ja kredīta maksājuma dienā norādītajā kontā nav pietiekamu līdzekļu, banka ir tiesīga bez iepriekšēja brīdinājuma ieturēt trūkstošo summu no klienta citiem kontiem, kas atvērti attiecīgajā bankā. Ja konkrētajam kredītam ir līdz aizņēmējs, šis nosacījums attiecas arī uz viņa rīcībā esošajiem kontiem.

Kādi papildu izdevumi var rasties, slēdzot līgumu?

Viens no galvenajiem jautājumiem, ko ierasti uzdod klienti, – cik liela daļa no viņu pašu līdzekļiem būs nepieciešama hipotekārā kredīta noformēšanai? Jāņem vērā, ka papildus kredīta summai būs nepieciešams maksāt notāram par īpašuma ķīlas un pirkuma līguma noformēšanu, kā arī vajadzēs papildu līdzekļus nekustamā īpašuma novērtēšanai un apdrošināšanai, kas ir obligāta kredītā iegādātam mājoklim. Tāpat, ja tiek izmantots valsts atbalsts, jāreķinās ar ALTUM programmu komisijas maksu. Viena no lielākajām pozīcijām ir valsts nodokļi un nodevas. Summa ir atkarīga no nekustamā īpašuma cenas, piemēram, iegādājoties mājokli par 100 tūkstošiem eiro, papildu izmaksas var būt aptuveni 1500 līdz 2500 eiro robežās. Tomēr kopējie papildu izdevumi būs atkarīgi no vairākiem faktoriem, kā, piemēram, ALTUM atbalsta programmas un iespējamajām atlaidēm nodokļiem un nodevām. Katras individuālās situācijas gadījumā bankas speciālists palīdzēs iepazīties ar papildu izmaksu apjomu.

Vai kredītu var dzēst pirms termiņa un cik tas maksās?

Klientiem ir tiesības atmaksāt kredītu pirms līgumā noteiktā aizdevuma beigu termiņa, turklāt ir iespējams atmaksāt gan visu atlikušo summu, gan tikai daļu no tās. Dzēšot kredītsaistības pirms termiņa, nav jāmaksā kompensācija bankai par saistību pirmstermiņa izpildi. Vienīgais izņēmums ir kredīti ar fiksētajam procentu likmēm, kur, dzēšot saistības pirms fiksētās likmes beigām, būs jāreķinās ar komisijas maksu.

I.KRONBERGA, sabiedrisko attiecību vadītāja

Informē LAD

Atbalsts biodrošībai un pamatlīdzekļu iegādei mazajās lauku saimniecībās putnkopības nozarē

Līdz 20.martam Lauku atbalsta dienests (LAD) aicina iesniegt pieteikumus atbalsta pasākumā “Atbalsts ieguldījumiem mazajās lauku saimniecībās”, kas paredzēts biodrošības uzlabošanai putnkopības nozarē.

Kopējais pieejamais finansējums ir 1,5 miljoni eiro, kas nosaka šādus atbalstāmos pasākumus:

- žogi un aizsardzības risinājumi – sieti, tikli, jumti u.c., lai pasargātu dzīvniekus to turēšanas vietās, pie barotavām vai ūdens vietām;
- dezinfekcijas barjeras – lai samazinātu slimību iekļūšanas risku;
- dezinfekcijas aprīkojums – paklāji, smidzinātāji un citi līdzekļi dezinfekcijai;
- darba apģērbs un apavi, kas paredzēti lietošanai tikai dzīvnieku novietnēs;
- iekārtas barības termiskai apstrādei, lai padarītu to drošāku dzīvniekiem;
- hermētiski konteineri vai tvertnes putnu liķu un citu dzīvnieku blakusproduktu drošai savākšanai un uzglabāšanai;

- mākslīgas ūdenstilpes ūdensputniem;
- citi svarīgi biodrošības pasākumi, kas palīdz novērst slimību izplatību.

Svarīgi! Lai saņemtu atbalstu, pretendents ir jāgatavo un jāiesniedz PVD apstiprināts biodrošības plāns, kas apliecina, ka dzīvnieku turēšanas vietās tiks ievērotas noteiktās prasības. Ja projektā paredzēta tikai iekārta vai cita pamataprīkojuma iegāde, tas jāiesteno pusotra gada laikā pēc LAD lēmuma pieņemšanas. Savukārt projekti, kuros paredzēta būvniecība vai pārbūve kopā ar aprīkojuma iegādi, jāiesteno divu gadu laikā no lēmuma pieņemšanas.

Pieteikumi ir jāiesniedz Elektroniskās pieteikšanās sistēmā (EPS). Projekta iesnieguma veidlapas paraugs un nosacījumi pieejami LAD tīmekļvietnes www.lad.gov.lv sadaļā “Atbalsta veidi” – “Projekti un investīcijas”. Tālrunis uzziņām: 67095000 darba dienās no plkst. 8.00 līdz 20.00.

Atbalstu iespējams saņemt Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) un Kopējās lauksaimniecības politikas stratēģiskā plāna 2023.-2027. gadam (KLP SP) ietvaros.

Informē DAP

Ari vētras bojātu dižkoku aizvākšana ir jāaskaņo

Dabas aizsardzības pārvalde (pārvalde) atgādina, ka dižkoki, aizsargājamie dendroloģiskie stādījumi un aizsargājamās alejas ir aizsargājamas dabas vērtības. Šo koku ciršana un/vai novākšana pat pēc vētras radītiem bojājumiem ir veicama tikai ar pārvaldes atļauju un ievērojot īpašus nosacījumus. Pēc vētras postījumiem zemes īpašnieku iesniegumi par nolūzušu vai izgāztu koku aizvākšanu tiek izskatīti prioritāri.

Rīcība, novēršot vētras radītās sekas, ir atkarīga no postījumu ietekmes uz koku un potenciālā apdraudējuma. Piemēram, ja koks rada bīstamības situāciju un ir pilnībā izgāzies, neatgriezeniski bojāts, zaudējies augtspēju un koka nociršana ir nepieciešama avārijas seku novēršanai, zemes īpašniekam nepieciešams nofotografēt dižkoku ar radītajiem postījumiem un telefoniski informēt par turpmāko rīcību pārvaldi, lai iespējami ātri novērstu avārijas situāciju. Pēc vētras seku novēršanas nepieciešams iesūtīt iesniegumu un dižkoka fotogrāfiju ar radītajiem postījumiem rakstiskas atļaujas saņemšanai. Tāpat nepieciešams rīkoties situācijās, ja koks rada paaugstinātu bīstamību, proti, pastāv risks, ka koka stumbrs var nolūzt vai izgāzties, koka stumbrs ir sašķēlies, sasvērīes, sakņu sistēma ir daļēji izcelta no augsnes, tādējādi pastāvot iespējai apdraudēt cilvēku dzīvību, infrastruktūru, kustamo vai nekustamo īpašumu.

Gadījumā, ja koks ir pilnībā izgāzies, neatgriezeniski bojāts un pilnībā zaudējis augtspēju, bet nerada bīstamību, zemes īpašniekam jāiesniedz pārvaldē iesniegumu rakstiskas atļaujas saņemšanai dižkoka nociršanai (aizvākšanai). Minētās darbības būs pieļaujamas vien pēc atļaujas saņemšanas, kurā var tik ietverti specifiski norādījumi. Atsevišķos gadījumos dižkoka stumbra aizvākšana nav pieļaujama, ja tā ir mājvieta kādai īpaši aizsargājamai sugai.

Aizsargājamā koka nociršana pieļaujama vien gadījumos, kad koks kļuvis bīstams un nav citu iespēju novērst koka radīto bīstamību, piemēram, apzāgēt zarus vai izveidot atbalstus, vai koka augtspēja ir pilnībā zudusi. Lai veiktu koka aizvākšanu vai nociršanu jebkurā no gadījumiem, nepieciešama pārvaldes rakstiska atļauja. Iesniegumu formu pieejama Pārvaldes tīmekļvietnes sadaļā “Atļaujas un saskaņojumi”.

Informāciju par koku negatīvajām izmaiņām, fotoattēlus un ar elektronisko parakstu parakstītus iesniegumus jāšūta uz pārvaldes atbilstošās reģionālās administrācijas e-pastu. Šos iesniegumus izskatīs prioritārā kārtā. Savukārt, lai informētu par steidzamiem risku novēršanas darbiem, aicinām sazināties ar attiecīgo pārvaldes reģionālo administrāciju pa tālruni. Kurzemes, Pierīgas, Vidzemes un Latgales reģionālo administrāciju kontaktinformācija pieejama vietnē www.daba.gov.lv/lv/regionalas-administracijas.

Ja nepieciešams pārliecināties, vai kokam ir aizsardzības statuss, aicinām izmantot dabas datu pārvaldības sistēmu “Ozols”, kurā reģistrēti līdz šim pieteikti Latvijas dižkoki.

Dižkoks uztverams kā patstāvīga ekosistēma un ir dzīves telpa daudzām retām un apdraudētām zīdītāju, putnu, kukaiņu, sēņu un citu organismu grupām, tāpēc to aizsardzību un apsaimniekošanu regulē “Īpaši aizsargājamo teritoriju vispārējie aizsardzības un izmantošanas noteikumi” vai konkrētās aizsargājamās teritorijas individuālie aizsardzības un izmantošanas noteikumi.

Par koku sakopšanu ir atbildīgs īpašnieks, uz kura zemes atrodas attiecīgais dižkoks. Zemes īpašnieka pienākumos ir nodrošināt arī aizsargājamo teritoriju aizsardzības un izmantošanas noteikumu ievērošanu, kā arī ziņot par esošajām vai iespējamām izmaiņām, piemēram, koka zaru nolūšanu, koka izgāšanu.

Apsveikums

Šie gadi vērtība, kas Tev ir dota,
To vajag novērtēt, jo tas Tavs mūžs,
Un Tava mūža skaistākā no rotām
Ir sirsnība, kas Tavā sirdī mīt. (S.Zviedre)

Sveicam skaistajā dzīves jubilejā LLKC birojā
Olgu Zelču! Vēlam rītiem – labas domas,
dvēselei – mieru, sirdij – mīlestību, mūžam – Dieva
svētību un labu veselību.

Z/S "Iesalnieki"

Izsakām lielu pateicību Balvu slimnīcas
Terapijas nodaļas personālam, dakterei
S.Pužulei, Intensīvās terapijas lieliskajam
personālam par iecietību, pacietību Janīnas
Železkinas ārstēšanā un aprūpēšanā.
MEITA

Ikvienam ir iespēja īsi un konkrēti pateikt paldies kādam
labvēlim, sponsoram, atbalstītājam, palīgam. Dārgi tas nemaksās
– tikai 5 eiro par 28 vārdiem. Jo šie ir "Pateicības vārdi".

Pērk

SIA "Mežusili" pērk meža
īpašumus, cirsmas, izcirstus
meža īpašumus par 3000 EUR/ha.
Tālr. 28282021.

Pērk mežu, lauksaimniecības
zemi. Tālr. 29386009.

Z.s "Strautiņi
iepērk **mājlopus.**
Samaksa tūlītēja. Labas cenas.
Tālr. 29411033.

**IEPĒRK
MAJLOPUS**
-AUGSTAS CENAS
-SAMAKSA TŪLĪTĒJA
-ELEKTRONISKIE SVARI
tel. 27777733
www.galaspartrade.lv

Pārdod

Skaldīta malka. Cena
37 EUR/berkubā. Piegādes apjoms
līdz 7 berkubiem. Ir sausā.
Ir maisos. Tālr. 25543700.

Pārdod skaldītu malku, ir sausa.
Tālr. 26550272.

Pārdod malku (kārtīgi krāmēta).
Tālr. 25442582.

Pārdod vītīnātu SKĀBSIENU.
Tālr. 26160423.

Pārdod auzas, kviešus.
Tālr. 28772537.

Pārdod burkānus, kartupeļus
(lopbarībai, sēklas izmēra, pārtikai),
graudus (dīgstoši). Bezmaksas
piegāde. Tālr. 25442582.

Dažādi

Vēlas nomāt lauksaimniecības zemi.
Tālr. 26140262.

Siltina mājas ar ekovati, granulām
un termoputām. Tālr. 26748235.

Pateicība

No sirds pateicamies Baltinavas katoļu baznīcas
prāvestam Filipam Davidovičam, apbedīšanas birojam
"Ritums", "Senda Dz" meitenēm par garšīgajiem ēdieniem,
radiem, draugiem, kaimiņiem, visiem labajiem cilvēkiem,
kuri bija kopā, pavadot Janīnu Železkinu mūžībā.

MEITA

Informē VSAA

Par pensionāra neapliekamo minimumu un iedzīvotāju ienākuma nodokli no pensijas

Pensionāra neapliekamais minimums ir 12000 eiro gadā jeb 1000 eiro mēnesī. Tas nozīmē, ka pensijas daļa līdz 1000 eiro mēnesī netiek aplūkta ar iedzīvotāju ienākuma nodokli (IIN) 25,5%.

Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (VSAA) piemēro pensionāra neapliekamo minimumu 1000 eiro mēnesī to personu pensijām, kuras:

- ♦ nestrādā vai
- ♦ strādā, bet nav iesniegušas algas nodokļa grāmatiņu savam darba devējam.

Ja pensijas saņēmējs Valsts ieņēmumu dienesta (VID) EDS sistēmā ir iesniedzis algas nodokļa grāmatiņu darba devējam, pensionāra neapliekamais minimums tiek dalīts: puse tiek piemērota VSAA izmaksātajai pensijai (500 eiro vai 1/24 daļa no gada pensionāra neapliekamā minimuma), bet otra puse – darba algai. Tas nozīmē, ka pensijai pēc saņēmēja izvēles tiek piemērots dalītais pensionāra neapliekamais minimums 500 eiro, nevis 1000 eiro.

Ja personai pienākas IIN atvieglojumi, tos piemēro tajā ienākumu gūšanas vietā, kur ir iesniegta algas nodokļa grāmatiņa. Papildus neapliekamajam minimumam personai var pienākties šādi IIN atvieglojumi:

- ♦ personām ar invaliditāti:
- ♦ 1. vai 2. invaliditātes grupa – 1848 eiro gadā (154 eiro mēnesī);
- ♦ 3. invaliditātes grupa – 1440 eiro gadā (120 eiro mēnesī);
- ♦ politiski represētajām personām un nacionālās pretošanās kustības dalībniekiem 1848 eiro gadā (154 eiro mēnesī);

♦ par apgādībā esošu personu – 250 eiro mēnesī.
Aprēķinot IIN no pensijas, VSAA ņem vērā gan pensionāra neapliekamo minimumu, gan IIN atvieglojumus, ja tie personai pienākas.

No pensijas daļas, kas pārsniedz pensionāra neapliekamo minimumu un piemērojamos atvieglojumus, tiek ieturēts IIN 25,5%.

Svarīgi! Ja personas pensija gada laikā nesasniedz 12000 eiro, IIN no pensijas netiek ieturēts.

Piemēram, ja līdz pensiju indeksācijai pensija bija mazāka par 1000 eiro mēnesī, bet no oktobra pēc indeksācijas pārsniedza 1000 eiro, tomēr kopējā gada pensija nepārsniedza 12000 eiro, IIN netika ieturēts.

Tāču no 2026.gada 1.janvāra, ja pensija mēnesī pārsniedz 1000 eiro, no pensijas tiek ieturēts IIN, jo pārsniegts pensionāra neapliekamais minimums.

Piemēri IIN aprēķināšanai no pensijas

6 piemērs
Personai no 2025.gada 1.janvāra piešķirta vecuma pensija 950 eiro par 45 gadu Latvijas apdrošināšanas stāžu, un viņa nestrādā. No 2025.gada 1.oktobra, piemērojot indeksu 1,0787, pensijas apmērs palielinās līdz 1024,77 eiro. Aprēķinātā pensija par 2025.gadu ir 8550 eiro (950 x 9 mēneši) + 3074,31 eiro (1024,77 x 3 mēneši) = 11624,31 eiro, kas ir mazāk nekā pensionāra neapliekamais minimums 12000 eiro. Tādēļ 2025.gadā IIN no pensijas netiek ieturēts.

Savukārt no 2026.gada 1.janvāra no pensijas tiek ieturēts IIN 6,32 eiro ((1024,77 – 1000) x 25,5 %) un izmaksājamā pensija ir 1018,45 eiro (1024,77 – 6,32).

6 piemērs

Personai no 2024.gada 1.novembra piešķirta 3. grupas invaliditātes pensija, kuras apmērs no 2025.gada 1.janvāra ir 189 eiro, un viņa nestrādā. No 2025.gada 1.oktobra, piemērojot indeksu 1,0635, pensijas apmērs palielinās līdz 201 eiro. No 2025.gada 1.novembra personai noteikta 2. grupas invaliditāte un piešķirta invaliditātes pensija 1200 eiro mēnesī.

Aprēķinātā pensija par 2025.gadu ir 1701, eiro (189,00 x 9 mēneši) + 201 eiro (201,00 x 1 mēnesis) + 2400 eiro (1200 x 2 mēneši) = 4302 eiro, kas ir mazāk nekā pensionāra neapliekamais minimums 12000 eiro gadā un personai noteiktie nodokļa atvieglojumi invaliditātes dēļ.

2025. gadā IIN no pensijas netiek ieturēts.

Savukārt no 2026.gada 1.janvāra, piemēro pensionāra neapliekamo minimumu 1000 eiro un IIN atvieglojumu par 2. grupas invaliditāti 154 eiro mēnesī. Ar IIN apliekamā summa ir 460 eiro (1200 – 1000 – 154), IIN ir 11,73 eiro (46 x 25,5%), un izmaksājamā pensija ir 1188,27 eiro (1200 – 11,73).

Pārliecinies, vai abonēji

Vaduguni

turpmākajiem mēnešiem!

e-pasts: vaduguns@apollo.lv
mājaslapa: vaduguns.lv

Datorsalikums-
SIA "Balvu Vaduguns",
R.KACĒNS
Iespēsts SIA
"Poligrāfijas grupa
Mūkusalā", Rīgā,
Mūkusalas 15A
Tirāža – 1805

Indekss
3004

Vaduguns
IZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS
IZDEVĒJS
SIA "BALVU VADUGUNS"
Nodokļu maksātāju apliecības Nr.
LV43203002982

REDAKCIJAS ADRESE
TEĀTRA IELĀ 8
BALVOS, LV-4501
NORĒĶINU KONTS
A.S. SEB BANKA
Nr. LV21UNLA0024000467345,
kods UNLALV2X

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.
Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstu
atbild to autors.

**REKLĀMA,
SLUDINĀJUMI**
D.Dimitrijeva
T. **64507018**
26161959

REDAKTORS E.GABRANOVŠ – T. 29360850
ŽURNĀLISTI: S.KARAVOIČIKA – T. 26707934;
A.SOCKA – T. 29378903; I.TUŠINSKA – T. 27145837;
A.LOČMELIS – T. 26665086. KOREKTORE – S.GUGĀNE
GRĀMATVEDE S.BĒRZIŅA – T. 25908200
ŠOFERIS A.KIRSANOVŠ – T. 27870730
Tālrunis-autoatbildētājs – **64520961**